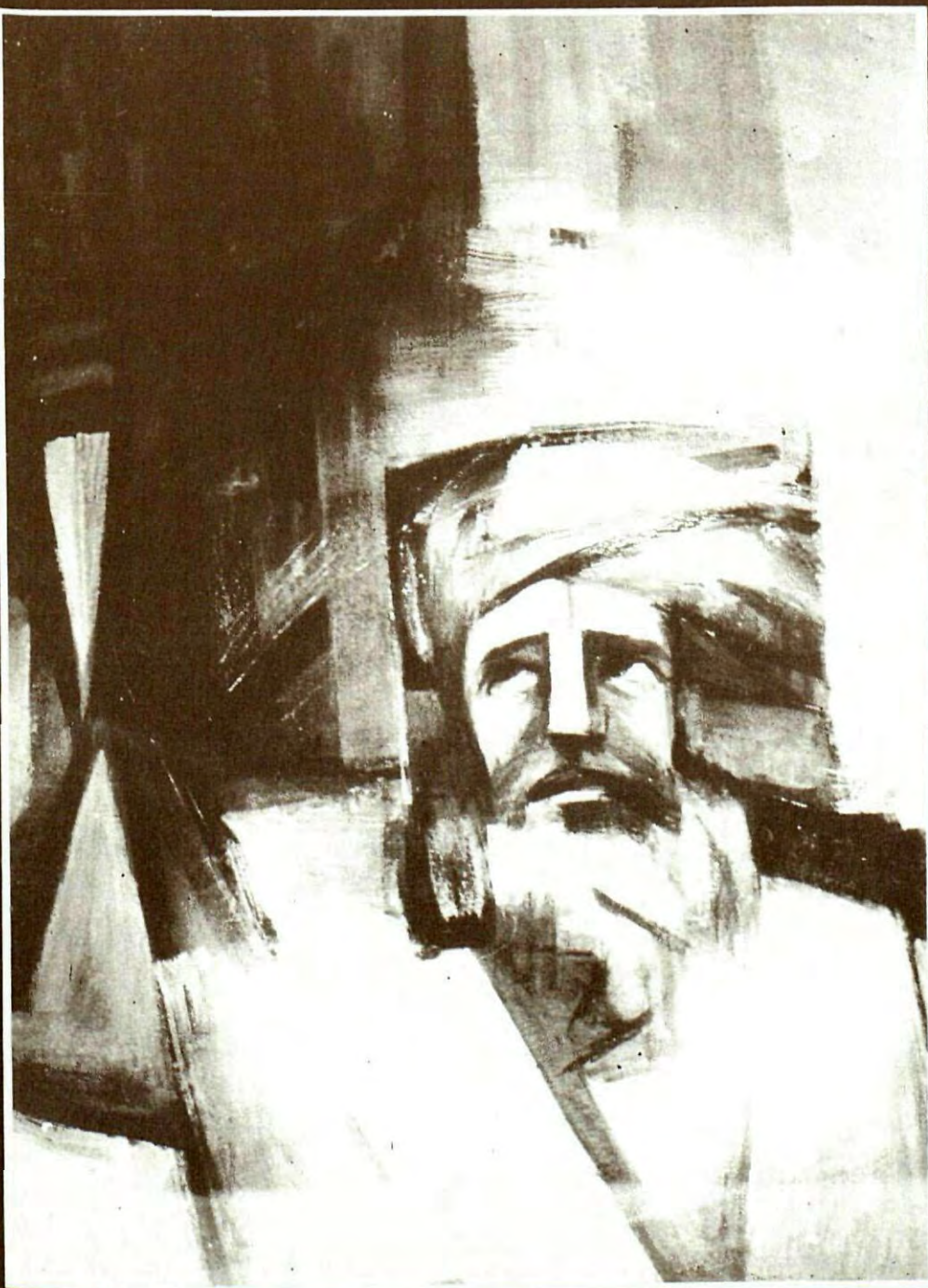

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

NÚM. 28 — MAIG - JUNY DEL 1983

EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

Pere Falcó i Golondrina

Entrevistes:

JOAN
MALLOL
i PIBERNAT
pintor retratista

PERE
FALCÓ
i GOLONDRINA
pintor

ABELARD
FÀBREGAS
i ESTEBA
mestre (1918-1922)

FUTBOL ...JA ESTEM A SEGONA!
NOU AJUNTAMENT

TRANSPORTS

JAPIC

A TOT ESPANYA

Servei de Recaderia de

Llagostera a Girona, a Barcelona

Carrer Girona, 16 i 20

Telèfon 83 01 83

LLAGOSTERA

Pintura
i Decoració

**MATEU
FONT**

Per a encarrecs:

C/. Pompeu Fabra, 36

Tel. 83 06 20

IVECO

TALLER MECÀNIC

R. Corominas

SERVEI DE GRUA

Reparacions en general

Ctra Sant Llorenç 83 05 79

LLAGOSTERA

Construcciones

**JOSE
Ramirez**

Urbanización «Cal Curt»

Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

**Ramón
Gurnés**

RENAULT

Tel. 83 04 75

LLAGOSTERA

TALLERS

SERVEI DE GRÚA

Ctra. de Tossa, 13

Telèfon 830-389

LLAGOSTERA

(Girona)

DISC-MUSIC

Discs - «Cassettes» - «Posters» - Bijuteria
Objectes de Regal

VIDEO - CLUB

C/. Comte Guifré, 25

LLAGOSTERA (Girona)

SUMARI

- 3 - Pòrtic
- 4-5 - Entrevista al mestre
Abelard Fàbregas i Esteba.
Per Joan Ventura Brugulat.
- 6-7 - Casino Llagosterenc:
Festa Major.
- 8-9 - Recordant un ans d'ahir
de la nostra vila. Per en Tià
Jo compro, jo venc.
- 10 - Coses del Poble
- 11 - Plana de gresca. Per Esteve.
- 12-13 Les aventures d'en Ventura.
Per Joan Ventura Brugulat.
- 14-15 Centre d'Estudis Lacustària.
Per Josep Calvet i
Emili Soler.
Curiositats de l'àvia.
- 16 - Temps i Coses.
Per P. Parés C.
- 17-18-19 Resultats electorals:
Municipals - 83.
- 20-21 Entrevista al pintor
Pere Falcó i Golondrina.
Per Dolors Grau.
- 22-23 Entrevista al pintor
Joan Mallol i Pibernat.
- 25 - Apunts d'una dona.
Per Margarida del Cabo.
- 26 - Oblidem-ho, paper per
cremar. J. F.
- 27 - Acudits d'en Ramon.
- 28-29 I l'any que ve, què?
- 30-31-32 Opinió.
- 33-34 Esports.
Mots encreuats.

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

PÒRTIC

Aquest és un número dedicat en bona part a les entrevistes. A nivell local, els caps de llista fan la valoració i anàlisi dels resultats electorals a les passades eleccions municipals. El nou president del Casino Llagosterenc, Lluís Saurí i Massó, ens parla del futur de l'entitat i de la Festa Major.

També hem conversat amb tres personatges que si bé no són llagosterencs, d'una manera o altra estan vinculats al nostre poble. —Des de Mèxic ens han arribat les impressions de l'Abelard Fàbregas i Esteba, mestre de Llagostera dels anys 1918 al 1922. —En Pere Falcó i Golondrina va ésser l'autor dels darrers murals pintats a l'església de Llagostera als anys 1959 i 1966. —En Joan Mallol i Pibernat, pintor retratista, que ha viscut molts anys per les terres americanes, ha vingut a arrelar al nostre poble, concretament a "Cal Ferrer" de Panedes. Com veiem, tres persones estretament relacionades en el camp de la cultura i les arts, que ens donen un relleu del que normalment n'estem força mancats.

Com a tema de lectura recomenada hi ha "I a l'any que ve, què?" on el jovent que enguany deixa l'escola bàsica, dóna en moltes opinions el seu nivell de responsabilitat crítica i bon seny, la manca del qual tan sovint és recriminat.

Finalment, ens resta desitjar-vos un bon estiu, el temps en què tota cuca viu...

COL·LECTIU DE REDACCIÓ

Esteve Barceló, Concepció Buhigas, Ramon Brugulat, Mercè Carbó, Vicenta Casamitjana, Albert Comas, Brigit Comas, M.ª Teresa Grau, Josep Jovanet, Maria Lloset, Jaume Riera, Roser Rodes, Elena Roget, Amadeu Rovira, Xavier Ruiz, Joan Ventura, Ruth Vert.

Dirigit pel Col·lectiu de Redacció.

Imprimeix: Gràfiques DUCH - Cassà

Editat per l'Associació de Veïns
Apartat, 54 LLAGOSTERA

Dipòsit Legal: GE-300/1980

ABELARD FÀBREGAS i ESTEBA

Mestre de Llagostera del 1918 al 1922

Havia preparat un qüestionari amb la finalitat de mantenir una extensa xerrada i abarcar les diferents etapes de la vida d'aquest home que tan bé ha sabut conservar-se tant intel·lectualment com físicament. Però ell va preferir explicar-me el seu pensament, records, punts de vista, d'una manera més breu i a nivell de diàleg, pel que les seves opinions són tretes d'apunts fets a corre-cuita.

En un viatge com el que he tingut la sort de realitzar, són tan innumerables les coses que vius i experimentes, que es fa difícil llur relat. Sensacions davant la bellesa, l'exotisme, paratges indescriptibles, fets socials deplorables, coneixença de persones de tot el món, profundització en la cultura i costums dels països visitats, sorpreses, aconetejaments inesperats,... però potser res va ésser tan satisfactori i emotiu com "descobrir" en aquesta immensa ciutat que és Mèxic D.F., a l'ABELARD FÀBREGAS ESTEBA, mestre que fou de Llagostera durant els anys 1918 al 1922: "Vam venir junts amb en Julià Cutillé, jo era el primer de la promoció i ell el segon. En sortir la possibilitat d'anar a Igualada em va interessar més professionalment. Però recordo

Llagostera amb molt d'afecte".

Una entrevista en un diari, em va portar fins a Ricard Mestre, un anarquista exilat, natural de Vilanova i la Geltrú. En una de les xerrades que vam mantenir, em va parlar d'un gironí molt catalanista que es deia Fàbregas. En sentir el nom vaig relacionar-lo amb Llagostera. A la pregunta de si era mestre, l'edat, etc., em va contestar: "Crec que té prop dels 90 anys, però cada dia va a treballar al seu despatx conduint ell mateix el cotxe. Té una vitalitat extraordinària, ah! i és entranyablement catalanista! És mestre, però em sembla que a Mèxic no ha pas exercit". Sens dubte era el meu home. Telèfon, confirmació, i al dia següent coneixia un dels millors educadors que hagin pogut passar pel nostre poble.

**Donacions als
Països Catalans**

El pis que ocupa l'Abelard Fàbregas amb la seva muller, està situat al peu de la "Reforma", l'artèria més cèntrica de la capital. La vivenda està esplèndidament decorada amb un gust exquisit. Les parets ornades amb obres d'art, especialment d'autors dels Països Catalans a l'exili, també moltes peces mexicanes: "Fa poc hem regalat 92 quadres d'aquests artistes de la nostra terra al Museu de l'Empordà de Figueres. Ara estem recollint una sèrie de llibres sobre els costums, cultura, paisatge, arquitectura,... de Mèxic, per donar a la Biblioteca de Catalunya de Barcelona. En total seran un dos cents volums".

Va néixer a Cabanes, Alt Empordà, fa 88 anys. En quedar orfe de pare, aviat va haver de començar a treballar per poder tenir estudis. Arribava a Llagostera l'any 1918 i la seva estada durà quatre anys. D'aquella època té molt bons records: "Era un poble molt net, ben deliniat, carrers amples,..." li demano que em parli dels amics: "El Sr. Verrié, el Dr. Pascual, els germans Felivene, els germans Casadevall, el professor Mas, en S. Gispert, i un record molt entranyable d'en Pere i la Fonda Mayol" (arran de la meua visita va escriure a n'en Pere i aquest va avançar la trobada), dels alumnes és més difícil memoritzar els noms, però recorda especialment l'August Vidal amb qui va mantenir correspondència durant molts anys. Pertanyia al Centre Catalanista, a la Federació Catalana de Mestres, a la Unió Socialista. Ara es defineix com a catalanista, lliberal i agnòstic.

S'ha de mantenir una sola personalitat

Com tants mils, va haver d'emprendre els camins de l'exili, i Mèxic el va acollir. Allà ha portat a terme moltes activitats, fins que es va especialitzar en l'edició de llibres sobre Ensenyament. Em puntualitza: "La posició econòmica que hem assolit és a base d'honestitat i treball". Des d'aleshores ha fundat quatre editorials i actualment encara n'està dirigint una. Per aquesta, especialitzada en editar Llibres Tècnics i Científics, la Cambra d'Editors de Mèxic, l'any passat li va concedir el premi "Juan Pablos" en memòria del primer editor mexicà (1530).

A la pregunta de què com era que no havia seguit de mestre, diu que no li mancaren ofertes, però que els esdeveniments de la guerra i la transformació que va sofrir molta gent el van desil·lusionar: "No era prou transcendent".

Entrem al camp de la pedagogia (on lamento més no haver pogut transcriure textualment les seves manifestacions). La vocació de mestre li va venir per arrels familiars. Era admirador de l'Escola Racional, i la seva base d'ensenyament era formar homes amb

ideals, voluntat, rectitud,... Però de la mateixa manera que el món evoluciona també ho fan els mètodes de l'educació: "No seguir aquesta evolució és coacció" afirma amb rotunditat. "Cada individu és psico-biològicament diferent i ha d'actuar segons la seva responsabilitat". "Ara s'estimula la formació de la personalitat de l'individu". "S'han de fer les coses pel valor d'elles mateixes". "Estic en contra dels llibres dogmàtics ja que tendeixen a tallar la llibertat". "Em sento content, ja que al llarg de la vida he pogut mantenir una sola personalitat, que és el que es proposa la nova metodologia".

Visita a la tardor

Acabem parlant de Llagostera i d'una possible visita la propera tardor. Anteriorment havia visita el país els anys 1977 i 80. Estant ja assabentat de la creació d'una biblioteca a nom de "Julia Cutillé" (rep el periòdic "Avui") deixa entreveure la possibilitat d'algun donació com ho ha fet a la seva comarca natal i aviat a la Biblioteca de Catalunya. De confirmar-se la vinguda també està disposat a mantenir una xerrada —no a nivell de conferència— en un lloc públic.

Han passat molts anys però Llagostera és viu en el record de l'Abelard Fàbregas, aquell mestre forjador d'homes que va influenciar molt positivament tota una generació, de la que va sortir l'home més brillant que ha donat el poble en aquest segle: L'August Vidal i Roget, que homenatjàvem ara fa un any en aquest mateix Butlletí. A ambdós el meu reconeixement, i crec i espero que el de la majoria dels llagosterencs.

Joan Ventura Brugulat

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

SUPERMERCAT MERCÈ

Camprodon, 31 - Tel. 83.03.94

Carns i Embotits REMIGI GASCONS

Migdia, 21 - Tel. 83.01.54

Carnisseria M. ESTEVE

Tomàs Boada, 12 - Tel. 83.02.14

Carnisseria MIQUEL

Almogàvars, 13 - Tel. 83.02.99

Articles pel NOU NAT i JOGUINES

Barceloneta, 3 - Tel. 83.03.13

Carns LLUÍS RIBAS

Camprodon, 4

JOAN PARÉS, lampisteria

Jaume I, 8 - Tel. 83.03.28

FRANCESC XIRGU, recader

Tel. 83.01.57

FRANCESC PI, fusteria

Angel Guimerà, 6 - Tel. 83.02.22

ENRIC MONTIEL, agència

Calderers, 5 - Tel. 83.03.62

MOBLES SOLER

Angel Guimerà, 6 - Tel. 83.00.44

M. DEULOFEU, rostitseria

Donzelles, 31

CLIMENT FRIGOLA, pastisseria

CARBÒNIQUES FUYÀ

P. Romeu, 1 - Tel. 83.06.62

CA L'ANDREU, barberia

Passeig, 5

EDIT - Robes per a la casa

Passeig, 58 - Tel. 83.05.30 - 3

Aquarama SANT ANTONI

Comte Guifré, 21 - Tel. 83.03.21

JAUME FA, lampisteria

LLUIS CAMACHO MORENO, pintura i decoració - Maiana, 4 - Tel. 83.05.49

SOLEDAT, articles regal i llistes de noces

Panedes, 33 - Tel. 83.02.11

VILALLONGA - Confeccions

C/. Àngel Guimerà, 24 - Tel. 83.02.55

CAL DEGOLLAT

Telèfon 83.01.29

Entrevista amb Lluís Saurí i Massó

—Tenint en compte la problemàtica actual del Casino, ¿què el va impulsar a presentar-se per a President de l'Entitat?

—L'impuls per a la presidència del Casino fou motivat perquè un grup de persones amb diferents idees, es trobaren un dia reunits per cercar una solució als problemes que en aquells moments tenia el Casino. Com sabeu foren unes 19 persones les que es prestaren a formar una comissió de treball per treure al Casino d'aquell impàs de confusió que semblava que amb esforç es podria solventar.

Voluntàriament es formaren dues comissions de treball per investigar l'economia de la societat i ja treballar de cara a la Festa Major que en aquells moments tenia una prioritat perquè les contractes no es podien ajornar en demesia.

L'altre punt una mica conflictiu era la renovació de la pòlissa de crèdit que la societat tenia amb el Banc Espanyol de Crèdit; resulta que a aquesta comissió de treball, l'esmentada entitat bancària no la reconeixia com a tal ja que hi havia d'haver una junta refrendada per l'Assemblea General. Llavors, molts dels que havien format part d'aquest nombrós grup es tiraren enrera i solament quedaren els de les dues comissions de treball, i creieu-me que amb l'esforç que havíem fet, la renovació d'aquesta pòlissa no havia de fer-nos por. Així, davant d'aquesta postura i animat pels companys que formaven les dues comissions em decidí a agafar la presidència que com tots sabeu fou refrendada per l'Assemblea General el dia 16 de febrer d'enquany.

—Com és que es va radicalitzar tant el conflicte originat per la reforma dels estatuts i com ha repercutir dins la societat?

—No entenc el que voleu dir amb radicalitzar, ja que, de sobres sabeu el temps que hagué de transcórrer perquè els estatuts fossin aprovats per l'Assemblea. Nosaltres els hem trobat reformats i refrendats per l'Assemblea del passat mes de novembre, i un cop estiguin legalitzats, caminarem pel camí que ells ens marquin.

La repercussió, crec, serà o és, positiva, ja que els membres de la junta actual accepten el que s'acordà en l'última assemblea, on es reformaren els estatuts.

—Quins projectes té l'actual junta directiva per poder revifar l'entitat i sanejar l'economia?

—Els projectes que tenim per revifar l'entitat són: en primer lloc, donar als socis esforç i treball perquè la societat torni a caminar i poder, en poc temps, ser el lloc on tothom s'hi trobi a gust i pugui gaudir d'una gran ajuda de les diferents entitats que volen integrar-se sota la seva protecció.

Procurar conservar el seu patrimoni, que és molt gran, i amb el transcurs del temps donar-li l'esplendor que es mereix.

Intentarem realitzar diferents festes de cara als socis però en aquests moments és prematur posar-les a la llum.

Foto Vall-llosera

Quan al sanejament de la societat, el que sí puc adelantar-vos és que des del temps que ens trobem treballant hem procurat pagar la major quantitat de factures que tenia pendents la societat. Ara continuarem el mateix ritme per posar-nos al dia. En poc temps solament tindrem els dos préstecs que tenim a "La Caixa" i al Banesto, ja que el préstec que tenim fet al Banc Hipotecari pensem liquidar-lo ben aviat.

—Amb quins criteris van organitzar i programar la proppassada Festa Major?

—Els criteris que ens van guiar per dur a terme la Festa Major foren en primer lloc l'austeritat, suprimirem els balls de tarda, ja que feia molts d'anys que les orquestres contractades tocaven per al vent que hi havia a l'envelat i per a unes quantes persones que hi portaven les seves criatures a córrer pel parquet.

Aleshores, contractar orquestres només per a sardanes a matí i tarda, pujava molts de diners i va ésser quan l'Ajuntament, veient la nostra situació, va córrer amb el pressupost de les sardanes, cosa per la qual li estem molt agraïts.

Amb les contractes de les orquestres, degut al poc temps de què disposàvem, acceptàrem la proposta del senyor Planas, tota vegada que la qualitat de les mateixes no era molta, comparada amb altres de molta més categoria, el preu era molt diferent i al mateix temps no érem a temps per contractar-les. Tot i amb això aquest any portàvem un pressupost de més de dos milions de pessetes. El que sí haig de dir és que vàrem mirar de retallar totes les despeses supèrflues, més haviat restringir-les.

A més, amb l'experiència d'aquest any, és molt millor tenir una empresa que se'n preocupi de tot, que no pas contractar els diferents espectacles per separat.

—Hi ha hagut la crítica de què la relació preu entrades-qualitat orquestres no es corresponia... ¿Què n'opina?

—Potser sí que aquest any les orquestres i conjunts no eren del renom i categoria d'anys passats, però aconseguir un bon trinomi orquestres, preus i pensar en un petit benefici, és molt difícil d'aconseguir, a més aquest any la Festa Major era molt aviat i hi havia l'ombra del mal temps.

Penseu que les orquestres i envelat eren quasi un 20 per cent més cares que l'any passat i solament en el soci la quota era, encara no, un 5 per cent més cara, així com tampoc hem cobrat mesos per endavant com fins ara es venia fent.

—Quan pensen tramitar els nous estatuts i com es plantejarà la propera Festa Major?

—Els nous estatuts es tramitaran de seguida, ja que passada la Festa Major, tal com vaig anunciar en la meua presa de possessió el passat mes de febrer, aquests seran el treball de prioritat d'aquesta junta.

Quant a la propera Festa Major tenim la porta oberta a tot tipus de conversació amb els elements vius del nostre poble i mirarem que d'acord amb els estatuts, ja legalitzats, es pugui fer una Festa Major més brillant en profit de tots.

—Quins han estat els resultats econòmics?

—Han estat satisfactoris, ja que d'un pressupost de més de dos milions hem tingut un superàvit al voltant del 18 per cent. Aprofito per donar, una vegada més, les gràcies a tots els socis que comprenent la nostra delicada situació varen fer realitat els nostres càlculs.

—Què ofereix actualment el Casino als socis perquè el número d'aquests s'incrementi?

—Actualment, fins avui, la societat ha donat ben poca cosa, però per la nostra part procurarem que l'ombra dels deutes no sigui la causa de la poca correspondència. Què més voldríem nosaltres que poder oferir: conferències, espectacles, balls..., i què sé jo quantes coses més. Però, i si llavors els deutes enfosquissin la nostra tasca?... Realment per poder donar, primer s'ha de tenir, cosa que nosaltres amb el nostre esforç procurarem ben aviat.

COL·LABORADORS

FOTOS VALL-LLOSERA

c/. Sant Feliu

PEIXATERIA PLANA

Tel. 83 02 58

CASA CORTINA - Teixits i Confeccions

Pl. Catalunya, 14 - Tel. 83 05 46

TRANSPORTS PAYRET

Cantallops, 2

PERRUQUERIA MIR

Camprodon, 6 - Tel. 83 04 94

ACSEGUANCES NOGUÉ

Almogàvers, 21 - Tel. 83 01 39

FARMÀCIA SAURÍ

CARNISSERIA AGUSTÍ

Consellers

MOBLES i FUSTERIA CATEURA

Músic Aguiló, s/n - Tel. 83 05 12

ANUNCIEU-VOS AL

BUTLLETI de Llagostera

RECORDANT UN ANS D'AHIR DE LA NOSTRA VILA DE POLÍTICA

La política és ciència i art de governar i regir un poble que tracta de l'organització i administració d'un Estat en els seus afers interiors i exteriors. També és manera de governar, d'entendre la direcció dels afers públics. La política també és ciència i art de saber governar junt amb urbanitat i cortesia, jamai imposant, sense una imperiosa necessitat i clara raó.

Aquest escrit no judica, solament assabenta.

Avui copiarem lletra a lletra, part del que deia, i encara diu, el periòdic "defensor de los intereses morales y materiales de la villa y su comarca: La Selva", en el número 11 de 15 de desembre del 1911.

"Carta abierta al muy Ilustre Señor Gobernador Civil de la Provincia".

"Muy Ilustre Señor: No nos cabe la menor duda que su gestión en el gobierno de esta provincia encontrará como principal dificultad, en sus propósitos armonizadores y aún en la resolución de los diversos problemas gubernativos en los asuntos varios que, por desgracia nuestra, de los vecinos de esta pacientísima y morigerada población..."

"Dejemos este exordio un tanto latoso y vamos al objeto primordial de la presente, que no es otro sino el de ponerle de manifiesto de un modo palpable y evidente que la ingerencia impertinente del referido Sr. D. Jaime Roure en los asuntos de la villa de Llagostera será la muletilla de sus disgustos en el desempeño del Gobierno Civil de nuestra Provincia, y para ello bastará que recuerde V.S. que el referido Sr. subió la escala de Concejal de esta villa a Alcalde, de Alcalde a Diputado Provincial, de Diputado Provin-

cial a Presidente de la Diputación, de este cargo al de Diputado a Cortes, con el desempeño de Gobernador Civil, y luego el de Senador del Reino, todo por virtud y mérito de su afable trato y audacia manifiesta; pero al encontrarse en el pináculo de su gloria la ha visto derrumbarse como de improviso, de un modo para él inesperado, pues él en su candidez egoísta creía poder disfrutar mucho tiempo de tan tantos honores y cargos sin parar mientras en que para ello precisaban méritos de que él carecía, antes bien le sobraban defectos que en su soberbia no creía causa suficiente para derrumbarle con la rapidez solo comparable al de un carcomido techo..."

„pues su evolución de conservador a liberal, cuando aquel partido sufrió una crisis, le valió el desprecio de D. Antonio Cánovas del Castillo y la pérdida del concepto que debe merecer un político en sus buenas formas, pues evidenció que la evolución era no por concepto sino por interés. Ya en el partido liberal, procuró afirmarse en él, granjeándose la amistad del Sr. López Puigcerver y éste fue el periodo de su mayor esplendor, pues este referido hombre político no les negó, ni dejó de alcanzar para él todo cuanto solicitaba con razón o sin ella. Ciertamente con esta influencia se le acercaron muchos amigos interesados, pero los sinrazones que patrocinaba también le

crearon muchos enemigos que lo han sido, lo son y lo serán siempre, toda vez que la mayor enemistad tiene por origen la injusticia, nunca perdonada por los espíritus rectos. Después de fallecido el Sr. Puigcerver ingresó en el grupo del Sr. Conde de Romanones; pero este Sr. seguramente comprendió pronto que clase de político se le acercaba y no le correspondió en sus deseos como pretendía, empezando en este momento su decadencia política..." "...ahora está en las filas de la Unión Democrática y pretende pasar como uno de los jefes de la provincia, de los afiliados de este partido, ¿pero qué jefe!..."

"En las otras poblaciones de la provincia en donde él tenía extendido el poderío tales como Vidreras, Massanet de la Selva, Hostalrich, Santa Coloma de Farners, Sant Feliu de Guíxols, Palamós, Palafrugell, La Bisbal, Santa Cristina y Castillo de Aro, ha tiempo que de su nefasta acción se separaron y en todas y cada una de ellas le facilitarán informes a V.E. ...".

"En lo que respecta a la villa de Llagostera, podemos decirle concretamente que fue procesado y condenado a destierro, por falsedades electorales, juntamente, con otros pacíficos vecinos que en su credulidad para con un director se vieron algunos de ellos separados en su ancianidad de sus familias, precipitándoles a algunos de éstos, con tal sucedido, la muerte..."

"...a D. Enrique Sans, que había sido amigo suyo y primer teniente de Alcalde cuando él desempeñaba la alcaldía de esta villa y que se separó de su lado por no querer firmar sus pretensiones que no eran legales según éste lo afirma, fue procesado 28 ó 29 veces habiéndose encontrado con siete procesos pendientes de resolución a un tiempo, siendo todos instados o por el Sr. Roure o por sus amigos, sin más consecuencias que la absolución o el sobreseimiento..." "...Repetimos, se señalan siete preguntas sobre la administración de esta villa por los amigos del Sr. Roure y a él dirigidos para que en su calidad de inspirador de los actos de aquellos Ayuntamientos conteste a ellos clara y concretamente y que por su importancia traducimos a continuación:

1.ª - ¿Quién se metió en el bolsillo las 5.000 Ptas. destinadas a comprar la casa núm. 3 de la plaza del mercado?

2.ª - ¿De aquellas 12.000 Ptas. destinadas para comprar la casa de la plaza Constitución conocida por "Casa Pèlit", qué se han hecho?

3.ª - Explique el preguntado la reedición de un censo que gravitaba sobre aquella casa derruida en la calle de Santa Ana.

4.ª - ...

5.ª - ...

Un altre escrit dintre el mateix periòdic comença així:

"La voluntad de un pueblo"

"Entre un pueblo libre y un pueblo esclavo, hay la misma diferencia que entre el genio y el idiotismo: aquel es admirado, éste compadecido".

"A Llagostera, mejor que a otro alguno, puede aplicarse el pensamiento que es lema de este escrito. Llagostera es hoy un pueblo libre no obstante que hay quien de sus vecinos conspira contra esa libertad proclamada en las últimas elecciones municipales, derrotando por medio del sufragio el caciquismo más asqueroso de más de 25 años que estaba enseñoreado de esta villa. Cayó para siempre el caciquismo que bajo la denominación de rourismo estaba representado por el funesto político Jaime Roure y Prats..."

A la mitjanja de l'escrit deia i diu: "...así las cosas vino la época en que un ministro de la Corona, el hoy difunto D. Joaquín López Puigcerver se tomó a pecho la protección de este caciqué, época para Llagostera calamitosa en su grado máximo..."

I acabava tal com sona:

"...Llagostera ha dado ya a conocer cual es su voluntad. En la legalidad confía el pueblo; en ésta y en su voluntad".

"La voluntad del pueblo es suprema Ley".

La "carta abierta al Sr. Gobernador" va ésser escrita pel metge de Llagostera D. Manuel Martínez de Huete, i l'escrit "La voluntad de un pueblo" pel Sr. Artur Rissech Vingut, durant molts anys Cabo del Somatent Armat de Catalunya.

Van ésser dos homes forts, enters i sincers per a la nostra vila.

Recordar-los no hi serà per demés.

CASINO

L'any 1897 era President del nostre Casino, D. Artur Rissech i Vingut.

L'any 1903, 1904 i 1905, D. Manuel Martínez de Huete.

L'any 1911, D. Pere Collell.

Per en Tià.

Adagis que són escrits en una vella i groguenca llibreta.

- Vil entreteniment és dir mal del que està absent.

- Vista llarga, llengua curta.

- Val més pa eixut amb amor, que gallina amb dolor.

- Ungles de gat i cara de beat.

- Una falta confessada queda mig perdonada.

- Tornar favor per agravi és consell d'home savi.

- Són molts els que aconsellen i pocs els que encerten.

- Somniava el cec que hi veia i somniava el que creïa.

- Sogra i nora, una riu i l'altra plora.

- No per tu, sinó pel pa, remena la cua el ca.

- Si vols ésser ben casat, casa't amb dona del veïnat.

- Si tens béns, seràs sehyor; si els perds, un pastor.

- Si sóc mussol no sóc sol.

- Si no vols pregar en va, porta el barret a la mà.

- Qui no pot caminar, que corri.

- El corb diu negra a la garça.

- Si l'enveja es tornès tinya, tothom grataria.

- Si donzella és aplicada, no sempre ho serà casada.

- Si dónes abans de morir, aparellat per sofrir.

- Si amb regla vas, hi arribaràs.

Per en Tià

JO COMPRO, JO VENC

Aquí tothom qui vulgui, hi pot anunciar el que li sembli.

Especuladors abstenir-se.

* Pep Pico & Cia. necessita 15.000.000.

Raó: ell.

* Agraeixo la col.laboració i l'interès demostrats en l'anunci dels escarabats. - Gràcies. Brigit.

* Venc un T.V. Inter 24", blanc i negre VHF, i un T.V. Vistason 24", blanc i negre VHF.

Raó: Gerard Coris, telèfon 83.0286.

* Es lloga un local útil per a magatzem, al C/. del Sol.

Raó: Narcís Vert (gasolinera).

COSES DEL POBLE

Festa Major

Els dies 21, 22, 23, 24 i 25 de maig, es celebrà la Festa Major. Es van fer gairebé tots els actes de cada any: teatre, cinema, concursos, exposicions i balls.

Algunes de les orquestres que s'esperava vindrien a l'envelat com cada any, no hi van ser i es van canviar per altres diferents: La Principal de Llagostera, Selvatana, Caravana i els conjunts Setson i Novae.

La festa va començar el divendres dia 20, amb la representació de l'obra de teatre "Perduts en la mar salada", pel grup d'Amics del teatre de Llagostera. També hi va haver teatre per a infants, el dilluns, a càrrec del grup La Tremoia de Salt, representant l'obra "El Generalet".

El fi de festa era un espectacle còmic amb José Luis Moreno, La Maña, i altres artistes. Es va fer tot a l'envelat, organitzat pel Casino.

També es va fer el concurs de dibuix ràpid infantil, amb una gran participació dels petits artistes, l'exposició de la mostra de fotografia i una exposició col·lectiva de pintura i forja locals a la sala d'actes de l'Ajuntament.

Es va fer el III Moto Cross de categoria "Junior i Senior" i un partit de futbol entre els equips C.F. Bescanó i U.D. Llagostera.

També hi va haver Hoquei, dos partits de benjamins i juvenils a la pista poliesportiva, i el concurs de Tir al Plat.

El dimecres es va celebrar un festival infantil a la plaça, amb una cercavila a càrrec del grup SETRILL, i el teatre de putxinellis XAUXA, que va presentar l'espectacle "Escudella de rondalles i llegendes", després es va fer una gran xocolatada amb xurros.

I així es va cloure un any més la Festa Major, on hi va haver, més o menys una mica de tot per a tothom; per alguns va estar bé, i per altres podria haver estat millor, però gairebé tot hi van participar d'una manera o altra.

Aplec de Penedes

El passat mes de maig es va celebrar, com cada any, l'aplec de Penedes.

Els actes van començar al matí amb la celebració d'una missa a l'Església de Panedes, on hi havia gent del veïnat i del poble.

Sortint de missa es van fer tota classe de jocs de cucanya, per als petits i grans, amb força participació. Després es va elegir la pubilla, que va ésser M.ª Àngels Lloveras, a qui va ser entregat un ram de flors, i la pubilla de l'any passat, Isabel Carreras, li posà una banda. L'hereu va ser en Josep Pico. I així va passar el matí, després la gent se'n va anar a dinar esperant tornar-hi a la tarda.

A la tarda no va resultar tan bé, es van tocar algunes sardanes, però després, quan estaven actuant dos nois fent un ball per a tothom, aquest es va haver de suspendre per culpa de la pluja.

Hi acudí força gent, llàstima que al final la festa resultà una mica mullada. Esperem que l'any que ve es torni a fer i el temps hi acompanyi una mica més.

Atracament al Banesto

El passat 12 de maig, es produí un robatori en el Banc Espanyol de Crèdit. Els fets succeïren aproximadament a les 9 del matí, quan entraren dos encaputxats, amenaçant amb pistoles als treballadors i a dues clientes que es trobaven al banc. Els feren estirar a terra i exigiren que se'ls entreguessin els diners. Mentre esperaven que s'obris la caixa, el senyor Galindo, director del banc, es trobava al seu despatx amb un client i en sortir foren també amenaçats. Van endur-se'n una quantitat de diners que no s'ha pogut concretar, i lograren fugir amb un cotxe, conduït per una noia, que els esperava davant del banc.

Incendi

El dimarts dia 7 de maig, es va produir un incendi, cap al migdia, al Mas Esteve, a l'esplanada que està al costat de la carretera d'anar a Platja d'Aro. En un principi semblava que no seria gaire gros, però va començar a bufar el vent, i això el va ajudar a què s'escampés molt. Als bombers els hi va costar bastant apagar-lo i van tenir sort de què hi havia la bassa de Can Torres de Penedes d'on van poder treure l'aigua.

Encara que el van poder apagar el mateix dia, cap al tard, el foc va aconseguir cremar força tros de bosc. No se sap què va causar l'incendi, però per les escombraries que deixa la gent, papers, bosses, llaunes, etc., i per la sequedat que hi ha, per falta de pluja, qualsevol tros de vidre amb el sol el podria haver començat.

Ja tornem a estar com cada any a l'època dels incendis a bosc. És una llàstima veure com cada estiu ens anem quedant amb els boscos negres, i cada vegada n'hi ha menys per poder conservar.

Col·lectiu
de Redacció.

DESPRÉS D'UNA NIT DE TRONS,
EL NOSTRE HEROI ÉS ACOMIADAT PELS SEUS ÍNTIMS.
COMENÇA LA GRAN AVENTURA.

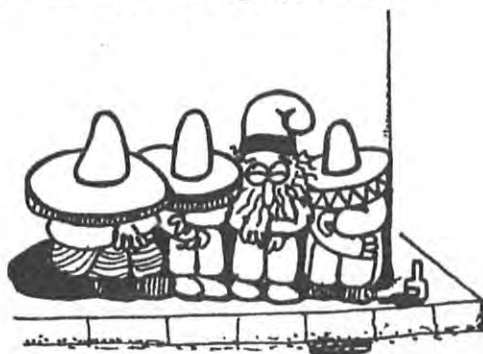
les aventures
d'en Ventura

NOMÉS BAIKAR DE L'AVIÓ,
JA ES TROBA AMB ELS PRIMERS PROBLEMES

PASSAT ALGUN TEMPS,
EL NOI JA ES FA AMB EL NOU AMBIENT

④ FI

GRÀCIES A L'EXPERIÈNCIA DE MÈXIC,
A EN JOAN NO LI ÉS DIFÍCIL ADAPTAR-SE
A LA NOVA FEINDA

Les aventures d'en Ventura

L'agonia de les tortugues a Zipolite

De com trobant-me a Zipolite (costa del Pacífic, Mèxic), vaig ésser espectador circumstancial de la sort de tres tortugues immenses, i de com em podia haver convertit en jutge de llur destí.

Zipolite és, era (1), un d'aquests paradisos perduts que encara resten en el maltractat circums terrenal. Al peu de la platja, unes quantes barraques/cabanyes construïdes amb troncs i fulla de palmera, són els habitatges, que en acabar-se la temporada de les pluges, es veuen envaïts per bon nombre de "turistes" dels que podem anomenar diferents (no sé quin qualificatiu posar-hi). Per un preu més que raonable pots instal·lar-hi l'hamaca o llogar-ne una. Us puc garantir que amb pocs elements més la felicitat queda ben a la prop.

Una bona tarda (totes ho eren menys quan en "Nino", l'home de la Tia Tomassa —la meua mestressa—, convidava a molts "cuates" a beure cervesa i es formava massa garbuix...), em trobava estirat en el jaç gronxador en el que invertia bona quantitat d'hores (per desfogar-lo!), quan d'un camió acabat d'arribar descarregaren tres tortugues grossíssimes, que semblaven animals antidiluvians. En deixar-les sobre la sorra amb la closca al revés, aviat iniciaren un forcejament, tot sacsejant les potes amb desesperació.

D'entrada era evident que no les havien portat per fer bonic. Amb cert candor, pregunto: "¿Qué van a hacer con ellas?"... —"Pues comerlas!, en barbacoa, que están muy ricas...!" em contestà, decidida, la Tia. Vaig quedar estupefacte. Com era possible que uns animals tan nobles, inofensius, dòcils... poguessin ésser sacrificats i devorats? Una certa racionalitat (o irracionalitat?) dins meu, les fa diferenciar de les altres espècies domèstiques o salvatges. Per exemple, havia dinat amb un hermós i gustós peixell sense sentir cap mena de remordiment (Ai! el que fan els hàbits i costums..!). Mentre, elles —mai s'ha sentit parlar dels

"tortugos", veritat?—, agitaven les extremitats amb violència intentant regirar-se i recobrar la posició normal (us imagineu qualsevol persona hores i hores de cap per avall?!), es bellugaven fent cercles tot aixecant la sorra que en caure'ls-hi a sobre augmentava l'agonia, ja que estem parlant de tortugues que fan la seva vida al mar.

Prompte van començar a arribar els curiosos, que a pesar de la irreversibilitat de la situació dels animals i de llur tradicional pacifisme, les guaitaven a una prudent distància. La pregunta i la resposta feta en diferents idiomes era la mateixa "Las van a matar..." Al mateix temps una altra mena d'admiradors es passejaven impàvidament pel tronc, coll, cap i potes, esperant treure'n algun profit. Altres voleiaven constantment estudiant la manera d'acostar-se a aquells monstres impotents. Eren també, ielles!, les formigues i les mosques... que es posaven a per tot.

L'espectacle (!) m'inquietava profundament. Érem divendres i fins el diumenge no els arribaria l'hora fatídica. No em veia capaç de testimoniar tanta convulsió i dolor. Així vaig començar a fer maquinacions per a llur alliberament. La meua sensibilitat europea no podia permetre aquell calvari!

Però ve't aquí que ja tenien sobre seu, literalment, uns nous admiradors, més constants que els turistes, que aviat es cansaven de l'espectacle, i més atrevits: la mainada! —Els hi pujaven a sobre, els hi estiraven les potes, les desplaçaven i fins i tot, per moments, les van girar. M'imagino els pobres animalots en trobar-se en la posició en què havien passat tants anys, per de seguida tornar al martiri...

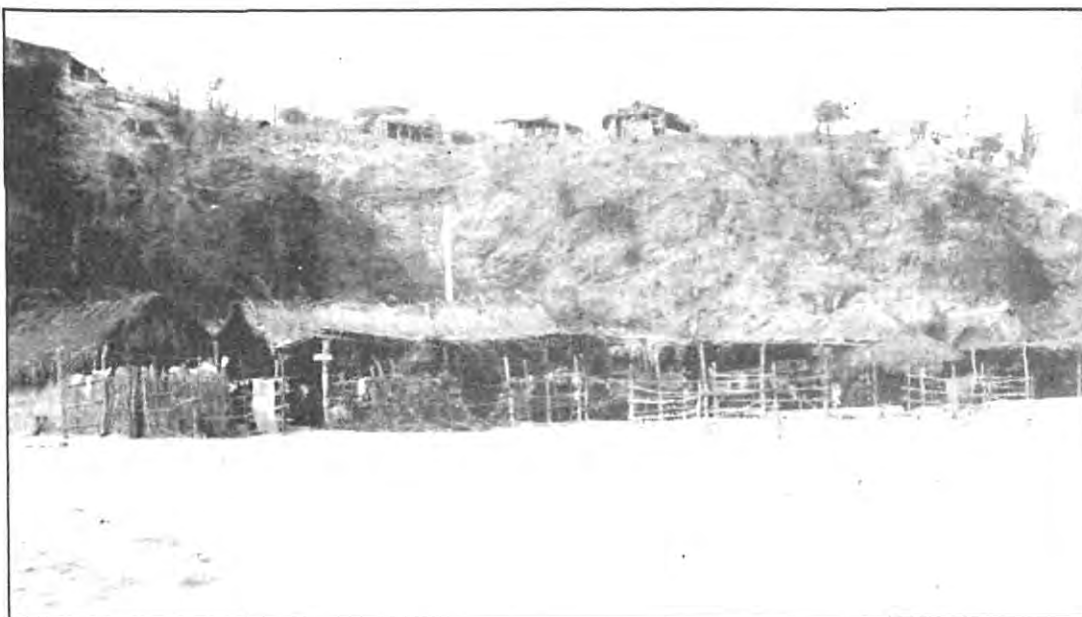
Seguint amb les meves cavil·lacions, —què podia fer?: —Quant tothom dormís girar-les i que anessin cap al mar a pocs metres? —precipita'ls-hi la mort? —fer ulls cecs a tot? I quin dret tenia per intervenir en aquesta qüestió totalment aliena, encara que passés a pocs passos de mi, ensopit a l'hamaca.. Al cap d'una estona, per mirar d'ampliar els meus coneixements sobre tan desafortunats éssers, en apreciar un badooc amb cara d'entès, vaig preguntar-li quants anys pensava que podien tenir. Després d'exclamar un llarg i profund ¡Uf! va dir: "Tendrán un "chingo" de años!"... Davant l'evidència de què les possibles preguntes serien contestades així, vaig desistir.

Les hores anaven passant i en entrar a la caiguda de la tarda, vaig precipitar-me a fer la meua carrera diària, amb més desisió que mai, ja que l'ambient em semblava massa morbós (potser és una suposició, però crec que era l'únic que em preocupava per la seva sort). Al llarg de la platja —i us asseguro que ho és— anava fent cabòries per com redimonis es podia donar sortida a aquella angoixosa situació.

Ja em trobava de nou a casa de la Tia Tomassa i em sentia igual que al principi. Després d'una "bona" banyada, tirant-me amb una petita palangada l'aigua d'un bidó, que s'emplenava quan n'hi havia, que no era cada dia, l'hamaca tornava a ésser l'amortiguador dels meus pensaments, que ja només eren laments.

En començar a venir els "cuates d'en Nino", i per tant augmentar-se el xivarri, no vaig poder aguantar més i vaig haver de fotre el camp a una altra cabanya.

Amb la companyia d'un bon llibre,

Zipolite, a la costa del Pacífic, bell indret, recomanat als adoradors del sol i de la tranquil·litat.

alguna cervesa i lluny de les tortugues, les reflexions passaren a un segon terme. Però quan la nit entrava en la fase en què la son es converteix en necessitat primària, m'encaminava cap a casa quan es revifà el drama...

—...Ja no eren sis els "pendejos" sentats a la taula, sinó quinze o setze!! —i què estan menjant? ...Ous?, i d'on han sortit tants ous!? —Déus de la mitologia grega, romana, azteca, maia, Déus tots!! ja s'han carregat una tortuga!!... —M'encamino, incrèdul, cap a la Tia, que restava a la cuina, no cal aclarir que en el grup no hi havia cap dona, i li pregunto, com si no ho veiés: —"¿Qué pasó con la tortuga?" —"Pues, mírala..." i m'obre una nevera sense gel, on està tota esquarterada. —"¿Quieres comer?" ..."No, no... me dan lástima", contesto amb dificultat mentre m'anava retirant.

Les cerveses corrien i vessaven damunt la taula, gairebé no quedaven ous, l'escàndol era habitual en aquest tipus de gresca... De sobte vaig recordar que un dia també havia menjat ous en un mercat del "De efe", deien que eren afrodisíacs...

Tot confós, en veure que després de tants de dubtes també era pecador, em vaig esfonsar a l'hamaca cercant consol. Les dues tortugues restants, plenes de sorra, gairebé no bategaven. Només feien alguna rampellada, produïda per algun gos insolidari que les lladrava.

La qüestió era clara, si volia fer quelcom, aquella nit o mai. Els "zipolitenses" golafres eren capaços de no deixar-les arribar ni al diumenge (que més hauria valgut...)

Però les contradiccions cada vegada eren més fortes, —que no sóc pas vegetarià,... —que els homes som els animals més salvatges... que si naps o cols... i se m'hi va fer clar... És a dir la son em va captivar enmig de la mar d'ambigüitat i titubeig.

En despertar-me i veure-les allà amb els ulls grossos tancats, bufats, expirant molt dificultosament, movent molt de tant en quant les potes, la sequetat del cos d'escames, la carcassa immòbil,... Ail quan vaig pensar amb "La Metamorfosis" d'en Kafka, i desitjar-la a tots aquells devoradors de tortugues indefenses.

Davant la meua ineficàcia, vaig optar per marxar d'excursió a unes platges desèrtiques, dites de "San Agustín" (?). Per tant renunciava i negava la possibilitat de fer quelcom. És més, confiava que s'engresquessin de bon matí i s'acabés la història d'una vegada.

Una imatge val per mil paraules.

Però a la tornada seguien els animals bellugant-se molt lentament, cercant la volta que no havien d'aconseguir. I no hi hauria "festín" fins al gran dia, ja que havia de venir un jefe-de-no-sé-què... Finalment vaig decidir-me.

Abans de què comencés la barba-coa, hauria enfardat les meves coses i marxaria de Zipolite, el ja per sempre, paradís perdut.

Joan Ventura Brugulat

(1).— En dues visites diferenciades poc més de tres mesos, les coses havien canviat considerablement. Van instal·lar-hi un destacament de soldats mariners, que en llurs passetjos feien tapar el cul a qui tenia a bé mostrar-lo al sol i al mar, i la "Lulú", la meua veïna, una índia exòtica i sensual, havia comprat la televisió.

Centre d'Estudis LACUSTÀRIA

ARQUEOLOGIA

«ALTAR DE SACRIFICIS»

Foto Josep Jovanet

És una pedra de granet ("granito"), d'un metre cúbic aproximadament, treballada en forma de cub, amb unes mides (molt aproximades) de 1,45 m. les cares d'enfront i del darrera, per 1,20 m. les cares laterals. La superfície de sobre té una lleugera inclinació i mostra incisions en forma rectangular a més d'unes altres que coincideixen a la part baixa, amb la intenció de què s'hi pugui escórrer algun líquid. L'alçària des de terra a la plana de sobre és de 85 a 90 cms, i descansa sobre altres pedres naturals de granet d'aquells encontorns.

L'altura on s'assenta el monument és de 512 m. sobre el nivell del mar. A 3 metres hi ha un monolit natural de 4 m. d'alçària, on hi ha 4 esgraons treballats a la roca per a facilitar l'ascensió fins a un primer replà.

Crec que és un monument pagà-religiós molt primitiu, anterior als altars de sacrificis grecs i romans, treballat toscament. Pot ésser que pertanyi a l'Època Megalítica o bé a la dels metalls, de dos mil anys abans de Crist, ençà.

El fet de trobar-hi al voltant quatre dòlmens o llocs d'enterrament, fa creure que es tracta d'un altar de sacrificis on ofrenaven a alguna deïtat, ja sigui persona o animal, amb els rites conseqüents.

És molt interessant per diversos aspectes. Es troba situat a un bosc entre la casa de Can Cabanyes de Montagut i el Castell en runes del mateix, distant de la casa uns 200 metres, des de la part del davant.

Els 4 dòlmens o llocs d'enterrament

estan al voltant de l'altar de sacrificis, un a la distància de 20 metres, l'altre a 400 metres, un tercer a 300 metres i el quart a 700 metres. Cada un té característiques pròpies i està orientat diferent.

Considero el recinte funerari o necròpolis, i al epicentre hi poso simbòlicament l'Altar de Sacrificis, pel significat que té. En altra ocasió detallarem en particular cada lloc d'aquestes tombes, tal vegada les hàgim pogut excavar degudament i així concretar la cronologia a què pertanyen.

A una distància de 600 metres i en direcció Nord-Oest (sempre en relació a l'Altar de Sacrificis) hi ha pedres grans i restes de fortificacions en forma de poblat que, si bé a primera vista pertanyen a la mateixa època, crec que hi ha almenys tres cultures dintre d'aquest recinte fortificat que jo anomeno Acròpolis.

Josep Calvet

Historiadors de Llagostera

En JOAQUIM ARBOSER i TURON gran entusiasta de la Història de Llagostera és el que ha recollit còpies i esbrinat amb un èxit sorprenent, un sens fi de documents a les fonts d'arxius Municipals, Eclesiàstics, de la Corona d'Aragó i d'altres.

Alguns dels seus treballs els va publicar a la revista local LACUSTÀRIA a primers de gener de l'any 1966 i també en altres diaris i revistes de la comarca.

A la revista LACUSTÀRIA núm. 19

publicà una traducció del pergamí en llatí on hi ha la venda del terme de Llagostera feta l'any 914 per EMMO filla de SESECUNDOS (Got) a Na Garcendis, detallant els grans límits d'aquesta Vall.

En el núm. 20 de la mateixa revista escriu un article etimològic sobre el nom de Llagostera; fa remembrança de diferents versions: Va fundar-la LACUSTINO, personatge de la cúria romana? Va ésser el Duc de Medinaceli amb LOCUS ERA (lloc de batre)? Podria ésser per l'existència de petits llacs i anomenar-se LACUSTÀRIA?

Tot i buscant i rebuscant a l'antiguitat, el cas és que no es pot pas aclarir encara la procedència.

En el núm. 21 escriu sobre el període Comtal de Girona quan la filla de Garcenda, l'any 974, fa donació als Benedictins del Monestir de Sant Feliu d'algunes terres de Llagostera i el 1130 Ramon Berenguer III deixa en testament que si la seva filla BERENGUELA, reina de Castella, quedés vídua i sense fills, vingués a viure a Llagostera.

En el núm. 22 concreta que l'any 1162 Llagostera estava sota el domini de la Corona. Que el 1163, el Papa

Alexandre III confirma els Béns del Monestir de Sant Feliu de Guíxols, anomenant, entre d'altres, el Mas de Can Prats de Mata. I que fins l'any 1197, Llagostera es considerat pel Rei: Lloc Senyorial.

En aquest mateix número de la revista detalla els cèlebres PRIVILEGIS del 1240 concedits per en Jaume I a Llagostera.

En el núm. 23 explica la invasió Francesa el 1285 per Felip l'atrevit, respallat pel Papa Martin. L'exèrcit català queda vençut i excomunicat, però el rei francès al final queda derrotat; malalt, abandona Girona i mor a Perpinyà.

El 1288, el rei Alfons III d'Aragó ven Llagostera al Vescompte de Rocaberti per 32,480 sous.

En el núm. 24 escriu que l'any 1323, a la mort de Grau de Rocaberti, el rei Jaume II fa donació del Castell de Llagostera a Oto de Moncada per l'ajut que aquest li donà per a la conquesta d'Almeria i Lorca.

Més tard, el 1968 va publicar la traducció d'uns documents i llibres molt malmesos, trobats al terrabastall del teulat del castell-presó.

En un dels llibres de l'any 1534 firma com a governador i notari de la Batllia de Llagostera i Caldes de Malavella en Jacabo Albertí que nombra Batlles en els termes municipals de l'extensa batllia.

També hi ha un "Bando", amb data del 1584, on en Pere Albertí, governador general i procurador de la Vila de Caldes i de la Baronia de Llagostera, en nom del Vescomte En Dalmau de Rocaberti, obliga a tots els habitants a denunciar a qualsevol gent sospitosa, atracadors, lladres o gavatxos sota pena d'anar a galeres si no compleixen el mandat.

A més desautoritza alguns batlles de la Baronia perseguint a ells i llurs seguidors per haver-se desviat de deures que tenien amb el Senyor Vescomte.

Els coneixements d'història local que té en Joaquim Arboser són formidables i el seu arxiu ha d'ésser fabulós. És per això que el poble de Llagostera li deu homenatge.

També és un gran afeccionat a l'arqueologia i no para de fer recerques a tots els boscos de la rodalia on ha trobat moltes peces valuoses de sílex, basalt, pedra, metall i vidre.

Per Emili Soler i Vicens

CURIOSITATS DE L'ÀVIA

Menjars del temps de la meva padrina Faustina. Any 1860.
(Transcripció original).

Pera farcir pessas de ploma

Ab el fetge de la pessa que hagi de farcir, hi picaràs carn de porch, un parell de castanyes mitj cuytes y la molla d'un llonguet ben empapat en brou doble o consumat, adobantho ab sal, pebre y las especies que siguin del gust de les persones que n'hagin de menjar.

Farcida la pessa ab aquesta pasta, ja pot anar al forn.

Truyta ensucrada

Bats els ous com pera una truyta qualsevol, hi barreges una mica de pela o essencia de llimó y sucre y els tires a la paella, servint la truyta en un plat en que hi hagi sucre fi y empolsantne també la truyta, que cremaràs lleugerament ab una espàtula o pala ruenta.

Truyta al rom

El procediment es el mateix que pera la truyta ensucrada, sino que en

lloch de torrarla ab espàtula, se rega ab rom, s'encen y se serveix tot seguit. Les dues menes de truyta que acabem de descriure, poden fer-se també ab confitures, pera lo qual no s'ha de fer altre cosa que batre les confitures ab els ous.

Guarnicions de patates daurades

Netes y escurregudes les patates, les posaràs a la cassola ab una bona cantitat de llart o mantega, tenintles al foch de manera que formin un jas senzill, es a dir que cap patata vagi al damunt de les altres. Les taparas, posaràs algunes brases a sobre'l tapador y avivaràs el foch de sota. De tant en tant has de remanarles pera qu'és daurin per un igual de tots indrets.

temps i COSES

LA CANONADA

Nitu Xel, va sempre encarcerat. El seu pas és rítmic. Té un caràcter autoritari, mandonejant. Quasi no coneix amics, tot i tenir poc més de catorze anys i fer poc que treballa d'aprenent de taper, a la botiga de Gracià Figueres.

Les seves hores de vaga, són per sortir al camp ras i amb ajuda de paper i llapis, encimbellat en qualsevol turó, dibuixa estratègies d'atac o defensa segons convingui, d'aquelles per ell vistes forteses... que són les cases humils de la pobralla. Quan torna a casa, una canya o un bastó repenjat a l'espatlla esquerra, serà el fusell de la lluita desfilada militar.

En llurs diversions infantívoles, començà a despuntar la inventiva que més tard donaria fruits esplendorosos. Recordem que en el joc de "lladres i guàrdies" era corrent anar provist, entre d'altres armes, del: tira-taps. Consistia en una branca de saüquer, que tenia per dintre un mànec molt ajustat. Tirant fort despenia un tap de suro, que feia més gràcia que mal. Nitu, però, s'enginyà un mecanisme a base de gomes i filferros primets, que llençaven el tap amb triple força i quaranta vegades més de mal. El projectil —el tap— era reforçat amb pedrots entaforats entre el suro. Més tard, usà també el perdigó que si bé fou un èxit, un bon dispar que per poc si buida un ull del noi del metge, li costà una repassada del seu pare que per poc si fa la pau amb l'ull del vailet.

Tots els inventors, els grans genis de la Humanitat, han sortit d'una base senzilla per a trobar el decisiu encimbellament. Nitu Xel, sortí del tira-taps. Del saüquer foradat. De la branca foradada. Bé, sí. Acceptem aquest principi. Ara, servem proporcions. Engrandim. No volguem ja, la branca. Prenem la soca d'un arbre més fort. Foradem-la. Reforcem la potència de tir. I què resultarà...? Que podrem multiplicar la força del dispar. I, si tenim la soca, molles poderoses, possibilitat de càlcul milimètric de tir és que no podem arribar ben fàcilment, al canó de fusta...?

Costà molt i mol. Algunes nits, en

pujar la mare al dormitori solia dir-li:

—Nitu! Apa home, ja n'hi ha prou per avui!

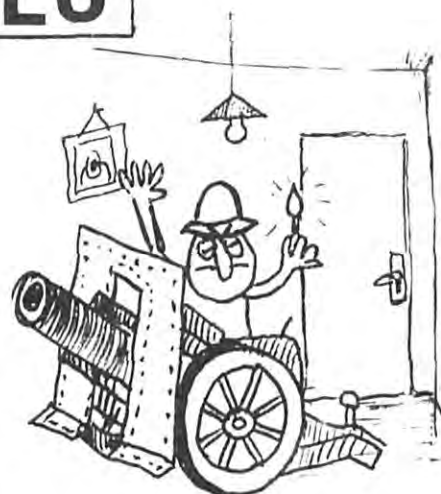
I si era el pare:

—Deixa't de bogeries, noi! Mireu que a can Sidro Xel fer canons..!

I reia. Allò de sempre. La manca de cultura científica. Però el xicot escurçava feina perquè volia estrenar l'invent per la Festa Major. Volia ensenyar al senyor Cristià —el mestre del poble— l'informe que tenia escrit i dirigia a les autoritats superiors, demostrava que, amb xifres matemàtiques l'estalvi que representava proveir a l'Exèrcit amb canons de fusta, en comptes dels metalls tradicionals. Milions i milions de pessetes. Alhora que, facilitat d'adquirir la matèria prima. DEMostrava que, a més del saüquer, podia servir el cirerer, el vern i el pollancre.

Així, arribem a la Festa Major. El gran dia. El dia "D", com es diu ara. Nitu Xel ho té tot preparat. Al canó l'hi ha donat una bona capa de vernís. La munició espera l'última revista: draps vells, pólvora, un grapat de paperassa, una metxa, metralla a base de ferro rovellat i algun tros de totxo per omplir. Les molles, engreixades amb oli distret del rebost. Somriu. Respira fonament. Comença, senyors, el definitiu recompte abans del dispar. Vint... Dinou... Divuit... Disset... Setze...

Havíem d'haver dit que l'enginyer artiller, està emplaçat a la cambra d'estudi i laboratori de Nitu. Que la boca del canó està encarada a l'envà de totxana que separa la casa seva de la d'en Tià Fonoll. Que aquest, és un bon home, però li sobra mal geni. Que tampoc s'ha demostrat mai si això està renyit amb el culte a la bona menja. Que tampoc se li podia criticar que, no tenint fills hagués convidat a dinar a dues nebodes de Girona. Que el radar de les aletes del nas de Tià Fonoll feia estona detectava la flaireta de l'arròs, —el seu deliri— que feia el darrer xuc-xuc a la cassola remenada per la Ció, l'esposa fidel. Que mentre el recompte de Nitu Xel s'escurçava, la cassola de Tià més acabava l'aigua...

I ara, senyors, un moment de reflexió. Els grans moments històrics, si un vol trobar-la, tots tingueren la seva falla. Perdonem el foc del vagó de tren a Edison, perquè més tard ens donà la llum incandescent. Qui sap el nostre heroi on hauria arribat, si aquell arròs no hagués acabat l'aigua del tot en el moment que la veu emocionada de Nitu Xel no tingués esgotats els segons que faltaven per l'hora H..!

Fou llavors, quan Tià Fonoll aspirava amb delectació sibarítica, els fums de la cassola, havia de ser llavors, repetim, quan un tro horrorós sotregà la casa sencera. Totxanes, paperassa, i draps fumejants, saltaren arreu. Una pudor insuportable de socarrim, embolcallà l'home, la cassola, la pobre Ció i les nebodes de Girona. Passats uns segons d'impossible reacció hom veié la grandiositat del desastre. En

Tià esterniat a terra amb el cap dintre l'atuell. Les dones, desmaiades. La paret, reventada. Els veïns cridant a foc. La gent del carrer, volant a refugi. Fint i tot el coix Marçal, posà la directa i gas a fons a la cama de fusta...

De cop, es sentí un crit. Un crit tan fort, potser, com la canonada feta. Era en Tià Fonoll, que tot i llepant-se els bigotis de grans d'arròs i talls de conill, només encertà a dir:

—Nitu Xel...!

I prenent un gaiato que trobà a mà sortí al carrer amb els ulls ennegrits de socarrimada carbonissa i amb ganes de matar.

Però l'inventor del canó de fusta, ben preparat físicament, ja qui sap on parava.

P. Parés C.

Resultats electorals Municipals 83

Introducció:

En el número anterior d'aquest Butlletí publicàvem una taula-rodona que vàrem mantenir amb els quatre caps de llista dels partits que es presentaven a les eleccions municipals del passat 8 de maig. En la mateixa ens vam comprometre a fer una nova xerrada passades les eleccions, que, com sabeu, van donar els següents resultats:

C. i U.

Josep Puig i Rodó
Joan Gruart i Comas
Àngel Grabulosa i Corcoy
Josep Ramíreu i Cano
Josep Turon i Boadella
Joaquim Comas i Tarres
Joan Coll i Bueno
Josep Blanch i Vall-llosera

P.S.C. - P.S.O.E.

Josep Albà i Matamala
Lluís Nuell i Creus
Joan Fabrellas i Lloveras
Concepció Aubó i Casadevall

E.R.C.

Joan Puigdemunt i Coll

Hem cregut més adient, però, fer unes preguntes concretes a cada grup. Comencem per la **MARIA SERRA i BOU**, del P.S.U.C.

—Valoració i anàlisi dels resultats electorals

—En el nostre poble s'ha notat una voluntat conservadora i continuista, en recolzar majoritàriament la candidatura de CiU. Alguns elements que ens poden explicar aquests resultats serien en primer terme la voluntat caciquil dels convergents d'aprofitar-se de totes aquelles circumstàncies que els hi donessin protagonisme, donant així la falsa imatge de què realment han treballat.

Va ésser de xarlotada les corredisses per a posar-se al costat del Sr. Jordi Pujol a les inauguracions, aconseguint però els seus objectius, que la imatge valgués més que les desenes d'accions ineficaces. La dreta, fins i tot la més feixista, va recolzar aquesta candidatura i ara aquests companys de viatge de camisa blava gosen aixecar la veu pel carrer.

Però bé, culpables també n'hi ha en el cantó que s'anomena d'esquerra: la tossuderia dels socialistes de no voler fer una llista unitària de l'esquerra a Llagostera. Els resultats canten: 4 socialistes, ja amb dimissions, i un d'Esquerra Republicana ben solitari. El PSUC, el meu partit, ha sofert una derrota que molts em diuen que és inexplicable. Jo no sóc del seu parer. És explicable que per la gent de Llagostera "influente" molesti el PSUC, molesti la Maria Serra a l'Ajuntament, el que no és tan explicable és que molts llagosterencs, molts joves, s'hagin deixat influir per cacics o s'hagin deixat portar per la por o per l'abstenció que en definitiva no compromet a ningú.

Tenim doncs avui un Ajuntament governat per la dreta, sensible doncs als consells de la gent amb més interessos de Llagostera i sense oposició, doncs incomprensiblement socialistes i Esquerra Republicana s'han integrat, contradient el seu programa, en el govern dretà de Llagostera.

Què farem el PSUC i jo mateixa en aquests propers anys?: estar amatents de les activitats de l'Ajuntament, denunciant conxorxes i accions impopulars i alhora donar la mà a tota aquella gent que es consideri progressista i vulgui una Llagostera governada per gent sense interessos particulars i així

aplegats preparar l'alternativa d'esquerra per dintre de 4 anys. La democràcia té això de bo, que els errors no es paguen per sempre sinó sols per una temporada.

Els que formen el PSUC de Llagostera us fem una promesa en ferm: defensarem irrenunciablament els nostres principis d'honradesa, catalanitat i socialisme.

A en **JOAN PUIGDEMUNT i COLL** d'E.R.C. li férem les següents preguntes:

—Valoració i anàlisi dels resultats electorals.

—Ha guanyat un sector polític, no una llista, ni unes persones.

—En el cas de què per part de CiU se'ls ofereixi la possibilitat de participar en el govern municipal, pensen acceptar, i en tot cas, sota quines condicions?

—Encara que no creiem bo per al municipi una majoria absoluta per part d'una força política, ja que anul·la la capacitat creadora dels altres sectors, pensem, si ens donen l'ocasió, fer tot el possible pel màxim bon funcionament de l'Ajuntament.

Sols exigirem per tal col·laboració l'autonomia necessària i legal per desenvolupar la funció que ens encarreguin.

Només una representant femenina, i ja ha presentat la dimissió...

RESULTATS EN XIFRES ABSOLUTES DE LES ELECCIONS A LLAGOSTERA

Partit	Juny/77	Març/79	Abril/79	Març/80	Oct./82	Maig/83
PSC	618	713	779 (3)	577	1.039	752 (4)
PSUC	236	233	300 (1)	226	120	138 (0)
ERC	221	132		232	222	214 (1)
CiU	429	708	1.418 (7)	1.055	1.022	1.481 (8)
AP		41			291	
UCD	590	526		159	26	
CDS					48	
Cens	3.178	3.468	3.516	3.542	3.596	3.725
Particip. %	65'89	67'85	71'01	63'49	76'97	69'39
Bloc d'esquerra	1.075	1.078	1.079	1.035	1.381	1.104
Bloc de dreta	1.019	1.275	1.418	1.214	1.387	1.481

En JOSEP ALBÀ i MATAMALA del PSC-PSOE ens contestà les següents preguntes:

—Valoració i anàlisi dels resultats electorals.

—Segons el quadre dels resultats de les diferents consultes electorals, afegit en aquestes notes, hom podia preveure el que passaria amb les recents eleccions municipals.

Si considerem al PSC, al PSUC i a ER com un conjunt d'esquerreres, llevat dels matissos, i a CiU, UCD, AP i CDS com de dretes, veurem com la suma dels vots en totes les consultes es decanten a favor de les dretes. Això ens porta a la conclusió que la tradicional tendència esquerrana de Llagostera s'ha perdut i no podíem tenir massa esperances de guanyar. Però com que cada cop entren en joc nous factors, pensàvem treure un bon resultat.

Els condicionants nous a tenir en compte eren la participació d'Esquerra Republicana, la constant de l'electoral del PSUC i el desgast natural del que ha governat.

No ha estat així. Els comunistes no s'han recuperat, l'Esquerra no ha tingut l'èxit que s'esperava i CiU continua esfructant el vot de la dreta i si han tingut desgast se l'han endut els que han plegat. Per la nostra part considerem que el PSC s'ha mantingut, ja que dels dos regidors de més un ha sortit pels socialistes i l'altre pels convergents. Aparentment tot ha quedat igual que l'anterior Ajuntament, però nosaltres entenem que hi ha una lleugera pèrdua per part de l'es-

querra.

La valoració que fem és negativa per no haver superat els vots de les altres municipals i també considerem negatiu per a Llagostera el resultat que priva d'un saludable millor equilibri de tots els participants.

—En el cas de què per part de CiU se'ls ofereixi la possibilitat de participar en el govern municipal, pensen acceptar, i en tot cas, sota quines condicions?

—En el moment de contestar aquesta pregunta tenim confiades unes delegacions. Per la nostra part estem disposats a col·laborar sincerament i amb bona voluntat de treball. Però cal que les coses quedin clares des del principi, perquè ja estem escarmentats de la manera que després Convergència ho targiversa.

És inqüestionable que el que obté la majoria té el comandament. És així i així ha d'ésser en una democràcia. Si en tot cas vol rebre col·laboració dels altres representants del poble, caldrà atorgar-los una mica d'aquest poder, és a dir s'haurà de cedir, de tolerar.

L'ideal fóra que fos proporcionat al nombre de vots obtinguts; aleshores els electors se sentirien més participants. Però sobretot ha d'existir un detall claríssim de les atribucions que es deleguen a la minoria, a l'objecte d'assegurar una certa autonomia per poder treballar amb responsabilitat, efectivitat i concòrdia.

Hem interpretat una bona disposició per part de la majoria per assumir aquests principis i nosaltres hem posat

la confiança en l'Alcalde que ens sembla sabrà armonitzar el Consistori per poder treballar conjuntament sense partidisme, però respectant-nos l'interdependència de criteri.

Mentre això sigui així, actuarem amb il·lusió per desenvolupar conjuntament el programa de Convergència que fins i tot coincideix amb el nostre, almenys en els grans problemes que té Llagostera.

—En la xerrada que tinguérem abans de les eleccions, tots estaven d'acord en què a les eleccions municipals predominava la imatge personal dels candidats sobre la idea política. Comparant els resultats entre les eleccions generals del 28 d'octubre del 1982, i les d'ara, a què creu deguda la pèrdua de vots?

—Continuo pensant amb la importància del cap de llista i amb tot el conjunt d'una candidatura municipal, però aquesta vegada sembla que s'ha votat majoritàriament la idea de partit, ja que si la gent ha volgut refermar una administració que ha agradat, la confiança ha estat per Convergència, no pels homes que han administrat fins ara, puix que tots menys un, no repetien.

Particularment he viscut una experiència interessant que m'ha permès aprofundir en el coneixement dels meus convilatans. Agraeixo tots els vots que hem tingut. Sé que n'he tingut com a cap de llista, de persones llunyanes del meu pensament, potser pel meu carisma personal i n'he perdut pel mateix carisma. Sé que en donar la cara en una candidatura ja permet el debat lliure i públic de virtuts i defectes personals. Sé qui l'ha remarcat honradament (en un poble tot se sap) i qui s'ha ajudat d'insidies i falsetats. Normal.

Altament he comprovat que he estat acceptat pels electors socialistes i progressistes que han mantingut llur fidelitat. Per tots he representat el manteniment de l'esperança de canvi i n'estic satisfet. Que aquest canvi no s'hagi volgut majoritàriament és una qüestió que ens portaria a l'anàlisi del tarannà local a tots els nivells i malgrat tenir-lo fet no s'escau ara detallar-lo. El que si és cert és que tots els components de la candidatura del Partit dels Socialistes Catalans ens consideràvem molt capaços de portar l'Ajuntament i caldria veure per curiositat si canviats de partit haguéssim tingut els mateixos detractors i si hauríem guanyat.

Per tot això crec que serà convenient modificar la importància excessiva que donem a les persones i anar, com tot arreu del món democràtic a fixar-nos més pregonament en la idea.

En quan a comparar unes Eleccions Generals a unes Municipals és un error. Entenem que són dues coses diferents i no es pot parlar ni de vots perduts ni guanyats. Que a nivell de tot l'Estat hàgim triomfat amb una victòria històrica (inclús a les Municipals) i un poder hegemònic que no té cap més partit dels països occidentals, és una cosa que renunciem a introduir-la en el context de les Municipals per un rigor democràtic.

Per últim a en JOSEP PUIG i RODÓ de C. i U. li preguntarem:

-Valoració i anàlisi dels resultats electorals.

-Fem una valoració molt positiva i creiem que els resultats obtinguts es deuen a la bona actuació de l'equip de CiU en l'anterior Ajuntament, així com la confiança que ha merescut la nova candidatura presentada.

-Malgrat haver obtingut la majoria absoluta, pensen donar participació en el govern municipal als altres partits? En cas afirmatiu, sota quines premisses i quin tipus de participació?

-Sí, perquè ja vam dir en el programa electoral que estàvem oberts a rebre la participació de tots els grups, sota la premissa de què anem a desenvolupar el programa que ha votat la majoria del poble.

-Quines seran les línies mestres del seu manament com a batlle?

-Procuraré que hi hagi entesa entre tots els grups per poder fer un treball de conjunt de cares a poder solventar el millor possible els problemes que hi ha plantejats.

-Amb quin calendari de prioritats pensa aplicar el seu programa?

-Després d'una reunió informal entre tots els membres del consistori feta el 6 de juny, es consideraren prioritàries les següents qüestions:

CULTURA: Creació de la Comissió.

TURISME: Creació de la Comissió.

TRÀFIC: Compra d'un cotxe per a la Policia Municipal; adequar-lo amb ràdio-telèfon. Habilitar un local per a la Policia Municipal.

ASSISTÈNCIA SOCIAL: Procurar els serveis d'una Assistent Social.

Creació nova ordenança que elimini barreres arquitectòniques i urbanístiques per als disminuïts físics.

Finalment, hem sabut que l'Ajuntament ha quedat reestructurat de la següent manera:

CULTURA: Joan Gruart i Comas.

TURISME: Joan Gruart i Comas.

TRÀFIC: Joan Gruart i Comas.

RELACIONS PÚBLIQUES: Joan Gruart i Comas.

ASSISTÈNCIA SOCIAL: Àngel Grabulosa i Corcoy.

TERCERA EDAT: Àngel Grabulosa i Corcoy.

BENEFICÈNCIA: Àngel Grabulosa i Corcoy.

EDUCACIÓ-ESCOLES: Àngel Grabulosa i Corcoy.

PLANEJAMENT, GESTIÓ URBANÍSTICA i OBRES EN GENERAL: Josep Ramírez i Cano.

MERCAT: Josep Turon i Boadella.

ESCORXADOR: Josep Turon i Boadella.

TRANSPORTS: Josep Turon i Boadella.

PONTS i CAMINS: Josep Turon i Boadella.

PERSONAL: Joaquim Comas i Tarrés.

ESCOMBRARIES: Joaquim Comas i Tarrés.

NETEJA DEL POBLE i VOL-TANTS: Joaquim Comas i Tarrés.

ENLLUMENAT: Joaquim Comas i Tarrés.

HISENDA: Joaquim Comas i Tarrés.

ESPORTS: Joan Coll i Bueno.

FESTEIGS: Joan Coll i Bueno.

DISCIPLINA URBANÍSTICA: Joan Coll i Bueno.

ECOLOGIA i MEDI AMBIENT: Josep Blanch i Vall-lloera.

MUSEUS i EXPOSICIONS: Josep Blanch i Vall-lloera.

CEMENTIRI: Josep Blanch i Vall-lloera.

BELLES ARTS: Josep Blanch i Vall-lloera.

SANEJAMENT: Josep Albà i Matamala.

CATÀSTROFES: Josep Albà i Matamala.

ATUR: Josep Albà i Matamala.

BOMBERS: Lluís Nuell i Creus.

VENDA AMBULANT: Lluís Nuell i Creus.

PARCS i JARDINS: Lluís Nuell i Creus.

VIVENDA: Joan Fabrellas i Lloveras.

TERCERA EDAT: Procurar un local per a secretaria i reunions.

EDUCACIÓ i ESCOLES: Urgeix arreglar l'anexa i finestres de les escoles.

OBRES: Obertura del carrer Saragossa. Fer la passera del Carril. Fer el Bar de la Piscina.

ESCORXADOR: Fer les obres que ja hi ha projectades.

PERSONAL: Pintar les faroles de la carretera.

ESCOMBRARIES: Posar un contenidor per tirar-hi les deixalles grosses. Posar una barana metàl·lica a la cantonada de la guarderia.

ESPORTS: Fer que la Piscina funcioni. Crear el consell poliesportiu.

MUSEUS: Cercar un local on posar-hi el Museu d'agricultura i costums.

CEMENTIRI: Fer les obres d'ampliació.

SANEJAMENT: Tirar endavant el segon Pla de sanejament.

PARCS i JARDINS: Acondicionar la pineda del parc infantil.

AIGUA: La més primordial. Cercar noves deus d'aigua.

SANITAT: Fer un dispensari nou.

PROJECTES: Encarregar un projecte de dispensari en els terrenys de la FEVE. Formar la nova junta de l'Hospital i encarregar el projecte per l'ampliació.

No obstant, volem deixar palès que totes i cada una de les propostes contingudes en el programa electoral pensen ésser ateses i resoltes, així com totes aquelles necessitats que vegin sorgint.

Col·lectiu de Redacció

A la recerca del nostre passat recent

PERE FALCÓ i GOLONDRINA,
CREADOR DELS MURALS
DE L'ESGLÉSIA
DE LLAGOSTERA

El nostre patrimoni, tant artístic com arquitectònic, resta oblidat. A voltes sobrevalorem el nostre pasat antic i menyspreem el nostre passat recent. Harmonizem-los. Cal que aprenem a estimar i comprendre tot allò que ens envolta. Una prova de la nostra estimació serà vetllar perquè no resti en l'oblit ni el detall més ínfim del nostre llegat.

Els murals de la capella del Sagrat Cor i de la Sagristia són les peces artístiques més importants dins l'església de Llagostera. Els murals de la Sagristia tenen importància fins i tot fora de l'àmbit local. L'autor, Pere Falcó i Golondrina, és un reconegut pintor professional que sobresurt dins els cercles artístics catalans.

Aquesta entrevista és una petita contribució al coneixement del nostre patrimoni. Sapiguem admirar una de les poques mostres d'art contemporani que posseïm. La xerrada amb aquest pintor la vam tenir a l'interior mateix de l'església. Falcó, molt amablement, juntament amb la seva muller, es va desplaçar des de Vallvidrera a Llagostera per tal re retrobar-se, després de 20 anys, amb la seva primera gran obra.

El pintor és originari de Xerta (Baix Ebre), resideix periòdicament a Barcelona i els caps de setmana a Vallvidrera. El seu primer mural va ésser el del Sagrat Cor, en aquells moments tenia 27 anys. Actualment és catedràtic de Belles Arts, professor en terme a l'escola d'Arts Aplicades dins el departament d'Interiorisme —a Barcelona—, muralista, pintor. Ha exposat a Barcelona, Granollers, Mallorca i Tortosa. L'any passat obtingué el premi d'àmbit nacional "Francesc Gimeno" per la seva obra "L'home i l'espai".

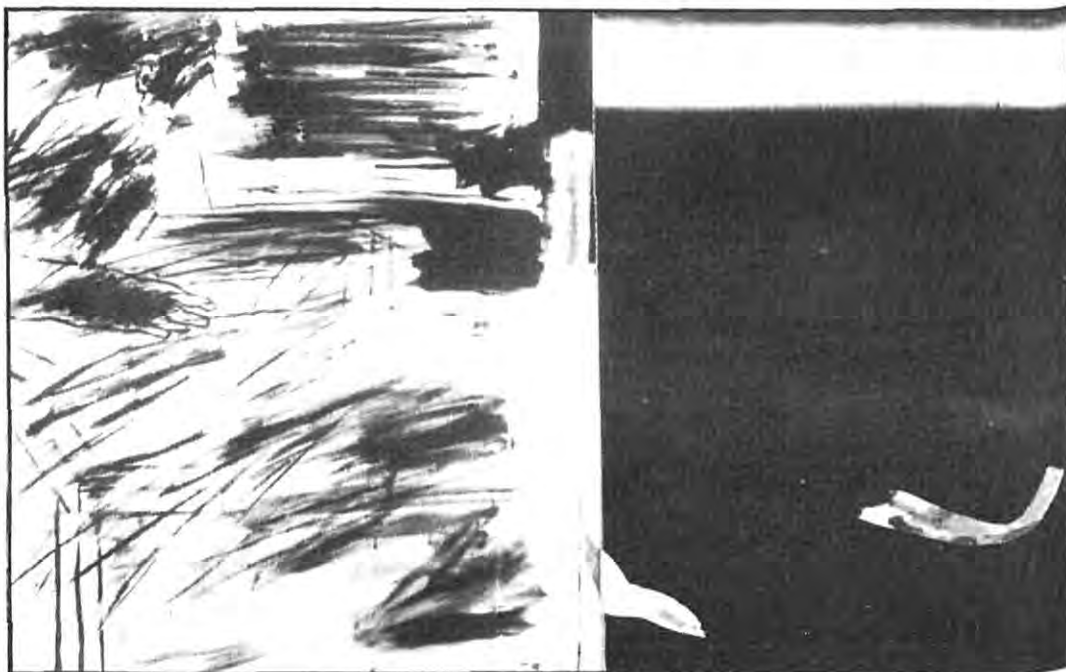
Falcó confessa que la seva vocació d'artista la va tenir des de petit "juga-

va fent formes amb el fang que deixaven les riuades al pas pel meu poble".

La seva postura enfront d'una obra artística anà d'un conformisme a un ant-conformisme. Evolució que convergí en els seus estudis i el seu treball; estudià als Salesians, després treballà per a ells, en el taller o realitzant encàrrecs, mentre estudiava per lliure Belles Arts; més tard treballà de projectista. Com tot bon artista tampoc podien faltar certs contactes amb l'estranger, aquesta vegada propiciats per una beca de l'Institut Francès a Barcelona. La seva posterior evolució professional l'ha portat a definir-se artísticament. *"Crec que la meua obra es pot incloure dins l'anomenada transvanguardia. Aquest moviment defensa la màxima llibertat per a l'artista i la possibilitat de recuperar totes les tendències, els elements restes esquematitzats i l'obra conté una forta càrrega simbòlica".* El que vol recollir Falcó és *"la complexitat i la duplicitat de l'espai".* L'interessa la textura. *"Vull recrear (no abstrure) el que m'ha suggerit una persona, situació o cosa determinada. La meua obra està plena d'elements simbòlics. La meua gran font d'inspiració és el meu pare".*

La vessant artística de Falcó és molt àmplia, pintor, dissenyador de vitralls i de tota mena d'objectes i és un dels pocs naturalistes que queden. El treball de muralista exigeix un esforç físic i tècnic considerable. Abans de pintar, s'ha de fer una preparació de calç, sorra i aigua, molt ben calculada segons la condició dels murs i la tècnica a utilitzar per a l'execució de l'obra. La pasta s'aplicarà sobre la paret, i en el punt just d'asseccament s'ha de començar a pintar. Si la preparació no ha estat ben feta, si el revoc encara està humit per pintar al "secco", o, massa sec per a pintar al "fresco", es corre el risc de que tota l'obra es malmeni en poc temps. L'artista, enfilat sobre bastides, no pot veure l'obra en la seva globalitat. Les pinzellades han d'ésser molt ràpides. S'ha de tenir una gran agilitat amb el pinzell. Les pintures murals accepten molt poques rectificacions.

Li preguntem com es poden compaginar coses tan diferents com muralista sobre temes religiosos, artista identificat amb el moviment transvanguardista i professor dins d'un departament d'interiorisme. *"Dedicar-me a l'ensenyament m'obliga a estar estudiant cada*

Premi Francesc Gimeno 1982. Títol: Home i espai

dia, i és possible que el disseny hagi influït en certa manera en part de la meua obra. Sóc Gèminis, i en aquest signe hi ha continguda l'ambivalència de l'home. Jo el que realment desitjo és pintar en el meu estudi de Vallvidrera, però els murals em donen més diners. Pintar murals és com estar en un altre món, treballes sobre un suport real que els quadres no tenen. Unes dimensions diferents. Un contexte i una estructura que en certa manera ja et pre-determinen l'obra. En canvi, un quadre és el resultat d'una reflexió molt més personal i emocional".

No estem acostumats a veure en l'art religiós cap tipus de manifestacions artístiques que s'identifiquin amb alguna corrent contemporània i suposem que hi ha algun tipus de recel de l'església en l'acostament a l'art contemporani, "no he tingut mai gaires problemes per fer el que jo realment volia en un lloc concret. Si alguna vegada el tema ja te'l donen, al final fas el que vols. Quan treballava amb els Salesians, alguna vegada em van cridar l'atenció, però sempre era jo qui m'emportava els encàrrecs". Falcó a més ens indica que "no solament és l'església la que mostra certes reticències envers l'art contemporani. Quan pinto retrats el que m'interessa és la psicologia del personatge, no la trasllació de les seves faccions a un paper. El retratat vol quedar "afavorit". La gent no se n'adona de què el retrat no és de cap manera "pura tècnica". "S'ha de portar l'art contemporani als temples religiosos, s'hi han d'incorporar temes socials, però, l'art religiós, intrínscament, comporta certs impediments a l'artista. L'art religiós té una finalitat: oferir un missatge, un missatge entenedor. No es podrà arribar mai a l'abstracció total dins l'església ja que desvirtuaria aquesta finalitat".

Dins la seva carrera artística podem fer un parèntesi que correspon al període que va passar a Llagostera per tal de realitzar les seves dues obres dins l'església. L'any 1959 realitzà la capella del Sagrat Cor i el 1966 la Sagristia.

Però la seva vinculació amb Llagostera encara l'hem d'anar a buscar uns quants anys més enrera. Paradoxalment a Port de la Selva. En aquesta localitat Falcó realitzà el servei militar i conegué a Mossèn Modest que era el capità de regiment. Mossèn Modest més tard va deixar la seva vocació militar i va esdevenir Rector a la parro-

quia de Llagostera. L'aspecte interior de l'església encara no s'havia recuperat de la seva destrucció durant la Guerra Civil i mossèn Modest va voler recuperar-lo. Començà per encarregar als Salesians la construcció de l'Altar Major, imitant el que hi havia hagut anteriorment. Alguns anys més tard va fer l'encàrrec, també als Salesians, de la decoració de la capella del Sagrat Cor i 7 anys després, la Sagristia. Aquests dos últims encàrrecs, els Salesians els varen encomanar a Pere Falcó.

La diferència de set anys entre ambdues pintures és ben patent. Es manifesta l'evolució i la progressió de l'artista. En el mural de la Sagristia els colors esdevenen molt més clars i tècnicament està molt més ben resolt que el del Sagrat Cor. Pere Falcó ens explica, mentre mira amb atenció l'estat de conservació de les pintures, la tècnica dels dos murals: "Mentre que la capella del Sagrat Cor està pintada a l'ou i el sostre a l'encàustica o a la cera calenta, la Sagristia està realitzada amb pintura acrílica.

Capella del Sagrat Cor, 1959.

Foto Josep Jovanet

També hi ha una diferenciació de contexte entre ambdós llocs. Mentre que a la primera hi ha una disfunció entre l'altar i les pintures, la segona presenta molta més homogeneïtat. A la capella del Sagrat Cor, l'altar fet amb motlures d'aur i escultures que recorden la tradi-

cional escola dels Sants d'Olot es desconnecta la pintura que conté elements tan esquematitzats que ratllen l'abstracció. En canvi a la Sagristia, la mateixa estructura del sostre, segons Falcó, ja donava el tema a representar: diferents sacrificis. El fons blanc de la pintura connecta amb les parets del mateix color. El mobiliari, de línies molt senzilles, no presenta cap trencament en el conjunt de l'habítacle i l'única obertura exterior consisteix en un vitrall dissenyat pel propi Falcó.

Admirant aquestes obres se'ns presenten com un treball summament difícil de realitzar, i Falcó ens diu, "realment és un treball molt dur. Prèviament a l'execució de l'obra s'han de fer els esboços del que serà el mural. Aquest treball previ em va portar cinc o sis mesos de feina. Per a la realització final de l'obra sobre el seu suport —la paret— hi vaig estar un mes o mes i mig treballant dia i nit".

Durant aquest temps Falcó va viure a Llagostera, concretament a la Rectoria, "la majordona de Mossèn Modest em fascinava amb la seva cuina". De les relacions amb la gent del poble ens diu que "varen ser molt poques. Els que recordo més són els que treballaven amb mi a l'església, en Portas i en Regolta. Eren els que feien la preparació de les parets. Amb en Regolta, acostumàvem a fer alguna sortida els caps de setmana".

Sentim curiositat per saber el que li varen pagar per la realització. "Pel mural del Sagrat Cor vaig cobrar 50.000 ptes., pagades per la parroquia". La muller d'en Falcó recorda amb melangia com, gràcies a aquestes 50.000 ptes., es varen poder casar.

Per donar per acabada aquesta entrevista li diem que ens confessi el que realment desitjaria fer en aquest moment, "el que realment desitjaria és fer murals que no anessin destinats ni a esglésies ni a bancs".

Dolors Grau

(*) S'agraeix la col·laboració oferta per Mossèn Gabriel.

Entrevista amb en Joan Mallol i Pibernat

El dia 28 de maig vam mantenir una entrevista-xerrada amb en JOAN MALLOL i PIBERNAT, acreditat retratista, de gran anomenada, principalment al continent americà, on ha viscut durant molts anys.

La xerrada la poguérem concertar gràcies a Josep Albà que ens informà i ens presentà a aquest nou veí de la nostra vila. Viu a la casa anomenada "Cal Ferrer de Panedes", restaurada per ell amb molt de gust.

El primer que notàrem fou la gran cordialitat amb què ens rebé, tant ell, com la seva esposa, la Sra. Carolina, colombiana d'origen, i llurs tres fills, de tres nacionalitats diferents, la Carla de 5 anys, colombiana, en Nicolau, de 7 anys nord-americà i la Carolina de 9 anys, nascuda a Espanya.

—Comencem la xerrada preguntant-
li els seus orígens.

“Jo vaig néixer a Barcelona, encara que de seguida varen portar-me a Sant Feliu de Guíxols on vaig passar la meua primera infància. Després vaig viure un temps amb el meu oncle, el pintor Ignasi Mallol i Casanovas, a Tarragona. Durant la Guerra Civil vaig viure a Can Llabí de Panedes una temporada i després a Sant Feliu fins que vaig marxar cap a Amèrica. Jo em considero fill de Sant Feliu, ja que és el lloc on tinc els meus records i els meus amics d'infantesa i de joventut”.

—Com va sorgir la vocació a la pintura?

“Exactament no ho sé, he pintat des de petit, i crec que la vocació d'un pintor neix, i d'alguna manera pot sorgir. Crec que la pintura és la representació dels sentiments a través de coses o persones. Ja sempre he intentat fer una pintura autèntica, i no és fàcil, perquè estem en una etapa on ha nascut la fotografia i tota una sèrie de trucatges. Els que es regeixen per fotografia poden arribar a fer quadres molt bonics, i que fins i tot es confonguin amb pintura. Els pintors, quan hem vist, hem viscut una cosa molt seriósament, molt de veritat, descartem totalment la fotografia, perquè respectem l'art de la fotografia i l'art de la pintura.

—Així vostè no fa, com alguns pintors, que quan veuen un paisatge o una cosa bonica i que els agrada, fan una foto i després pinten llur quadre segons la fotografia.

“No, mai, això és una trampa. Són dos arts completament diferents.

La fotografia és un art que queda alterat en el moment en què un pintor vol tractar de fer un altre art a través d'aquesta imatge, queda alterat l'art fotogràfic i queda a un ofici rutinari l'art de la pintura”.

—Els moviments abstractes, cubistes, etc., van sorgir quan la màquina fotogràfica es va anar perfeccionant?

“En el moment en què la fotografia es va anar perfeccionant va haver-hi molta trampa en la pintura, aleshores van començar a sortir moviments que buscaven ésser més autèntics. En Picasso va ésser un gran investigador de la representació del sentiment humà a través d'una tela. La investigació pot ésser tan completa com l'espontaneïtat del sentiment, amb ella s'arriba a una creativitat artística. Ara dic això d'en Picasso, però s'ha de tenir en compte que ell també havia demostrat al llarg de la seva vida que era un gran

pintor figuratiu, i amb totes les de la llei. Potser es va interessar més en la investigació autèntica, simplement perquè hi havia moltes trampes pintant de manera figurativa. Ara, per exemple, s'ha tornat al figuratiu perquè s'han donat compte que en l'abstracte també es poden fer trampes. Però ens tornem a trobar en què degut al gran èxit que torna a tenir el figuratiu es torna a falsificar a través de la fotografia i s'està en un cercle viciós. Es fa abstracte perquè sembla més fàcil i es copien fotos perquè és més fàcil. Seria molt convenient que hi haguessin tècnics que poguessin dir si un quadre figuratiu està documentat en fotografia. La crítica d'art ja hauria de començar per aquí”.

—Per què ha escollit fer retrats, que potser és l'estil més difícil, i no altres tipus de pintura?

“Sí, potser és la més difícil, la més interessant, i potser és la que compensa més, perquè, si amb alguna cosa el pintor se sent realment satisfet es quan veus que pots representar part del que hi ha a dins d'una persona, no diguem la forma, sinó el que una persona és amb tota la realitat humana que porta a dins. Si pots representar una part de tot això d'una persona, i que almenys ho compregui una altra, ja estàs fent una labor, perquè normalment tot el que és profund sol passar desapercebut en aquest món.

—No ha probat mai de fer un altre tipus de pintura que no sigui el retrat?

“Fer un altre tipus de pintura m'és impossible. Un, quan agafa els pinzells acaba fent un tipus de pintura, és a dir, pots provar formes diferents d'expressar-te, però dintre d'una forma diferent acabes fent el que sempre has fet, és impossible canviar”.

—Quin procés segueix per fer els seus quadres?

“Jo sempre començo els retrats per la mirada, no pels ulls, sinó per la mirada, per l'expressió, perquè és el lloc on es reflexen tots els sentiments de la persona”.

—Sempre s'ha dedicat a la pintura?

“Vaig treballar molt de temps dirigint empreses de publicitat, abans de poder viure de la pintura. Només fa uns 15 anys que en visc, i tota la vida que sóc pintor”.

—Hi ha molta afició a les arts a Sud-amèrica?

Obra de Carolina, l'esposa del pintor.

Fotos Josep Jovanet.

"Sí, tant a la pintura, com a la literatura i altres arts. Aquí a Espanya és bastant desconeguda, però s'ha de tenir en compte, que, per exemple hi ha el Premi Nobel de Literatura, que és en García Márquez; i un dels millors pintors d'avui en dia, és colombià, i es diu Botero, un quadre seu pot arribar a valer 150.000 dòlars. També hi ha l'Obregón, i d'altres pintors, amb els quals jo he fet exposicions.

Aquests països, sobretot Colòmbia, que és el que conec més bé, tenen molt poca història actual, principalment en la part artística, però els governs s'han preocupat de fer una selecció de llurs artistes i presentar-los, i es dona la particularitat que molts diplomàtics de països Sudamericans són artistes".

—Ha fet moltes exposicions?

"Sí, força, sobretot a Colòmbia i a EE. UU."

—Quin és el país on hi ha la major part de la seva obra?

"La meua obra és molt repartida, tinc molts quadres a Colòmbia, EE. UU., Mèxic, Panamà, Veneçuela, i també aquí a Espanya".

—Ha pintat personatges famosos?

"He pintat molta gent important, encara que crec que tothom és important, i val la pena de deixar testimoni d'ell. De personatges populars: en Cantinflas, la Maria Dolores Pradera, etc."

—Com és que ha vingut a establir-se a Llagostera, si fins ara estava a Tossa, que sembla un lloc amb molts més atractius pictòrics?

"Sí, he estat visquent una temporada a Tossa des que he tornat d'Amèrica. L'atractiu d'un paisatge és molt re-

latiu, si és un lloc que l'estàs veient cada dia i t'és molt atractiu, et pot arribar a saturar, a més, jo sóc una persona de muntanya, el soroll del mar durant tot el dia m'atabala.

A part de què m'agrada el paisatge de l'interior, aquest de Llagostera em recorda la meua infantesa. Quan estava a Colòmbia, vivia en una zona amb un paisatge semblant al d'aquí. Allà potser per enyorament de Catalunya, i aquí potser també per enyorament de Colòmbia".

—Pensar fer alguna exposició a Llagostera?

"Sí, però penso fer-la aquí, a casa meua, i la vull fer aviat, segurament a mitjans del mes de juliol o primers d'agost. Ara estic intentant recollir una sèrie d'obres que tinc fetes, i acabar les que tinc començades. En total seran unes 20 o 25 obres les que exposaré".

—Coneix algun pintor local, de Llagostera?

"No, pel temps que porto a Llagostera encara no he tingut temps de conèixer cap pintor local, però conec l'obra del famós cartellista Emili Vilà, i crec que és molt bona".

—És una bona cosa que els nens aprenguin a dibuixar des de petits, com es fa a l'escola de Belles Arts de Llagostera?

"No sé com és l'escola de Belles Arts de Llagostera, però crec que és interessant que els nens aprenguin i puguin mantenir contacte amb la pintura des de petits. La pintura o el dibuix és una forma d'expressar-se i és interessant perquè és una manera de treure possibles frustracions, en intentar expressar unes idees o un sentiment".

—No creu que la pintura és molt desconeguda?

"Sí, crec que falta molt de coneixement de la pintura. Qualsevol persona té a casa seva la Filharmònica de Berlín o qualsevol gran orquestra, en canvi amb la pintura no passa així, no existeixen reproduccions de quadres famosos en la mateixa proporció, o en tot cas molt poques i també molt poc assequibles econòmicament.

Hom creu que tenir una reproducció d'un quadre famós és una tonteria, i molta gent prefereix tenir un mal original abans d'una bona reproducció. Si es poguessin obtenir bones reproduccions es coneixeria molt més la pintura, i s'apreciaria més.

Crec que una forma de potenciar la pintura seria que els artistes a més de donar-los-hi premis en metàl·lic, se'ls promocionés fent exposicions i reproduccions de llurs quadres".

—Hi ha molts pintors que només viuen de la pintura?

"Sí, tots els que conec viuen de i per a la pintura, potser és més fàcil ara que no pas en altres èpoques. Aquí a Catalunya no ho sé exactament, però a Sudamèrica sí, a més, allà tenen moltes compensacions a part de què es cotitzen molt bé".

—Com es dona el valor econòmic a un quadre?

"El valor d'una pintura es dona a través de l'últim preu que logra el pintor, de la gent que el capta. Això estableix la cotització del pintor. Baixar un preu seria una estafa al que n'ha pagat més. Les coses tenen llur preu i quan es tracta de vendre, es ven pel que valen. Podem regalar, el que no podem fer és malvendre".

Quan ja marxàvem i mentre ens ensenyaven la casa vam veure uns quadres que semblaven tapissos de llana, i ens van dir que eren fets per la Sra. Carolina, amb una tècnica molt curiosa i molt coneguda a Colòmbia; eren trocets de fil de llana enganxats sobre una tela encolada, sense cap dibuix previ. També ens ensenyaren una habitació on en una paret hi ha un gran mural, el que reproduïm a la fotografia, pintat per ella. Varem poder comprovar que tant ell com ella són uns grans pintors.

**minigolf
VALLDARO**
Tel. 81 72 99

PLAYA
a PALAMÓS a ST. FELIU de GUIXOLS
PLAYA DE ARO

minigolf
VALLDARO
camping · caravanning
VALLDARO

GERONA
BARCELONA
FRANCIA
STA. CRISTINA de ARO

BAR *

CAMAS
ELÁSTICAS *

MINIGOLF *

ATRACCIONES *

FINQUES GALOBARDES

Fivaller, 20 - Tel. 83.00.47

LLAGOSTERA

ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

VENDA DE VIVENDES DE PROTECCIÓ OFICIAL

C/. Constància, 4 · Llagostera

Veniu a informar-vos, US INTERESSA!

construcció de xalets

pressupostos

adobs

Telèfon 83 04 22

LLAGOSTERA

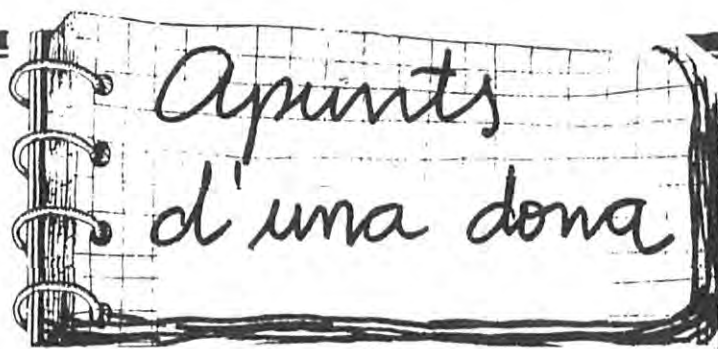
Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

COMERCIAL 26

PLÀSTICS PER A LA CONSTRUCCIÓ

C. Nou, 26 - Telefon 83 02 16 (provisional)

LLAGOSTERA (Girona)

Una dona jove escull ésser mare

No em matis... No em matis, mareta meva. Eh que no ho faràs? Vull viure, no he vist el món, tinc por... Pensa que el que dic és un prec del ser que té la teva saba i porta la teva sang; i creu i espera ésser ben acollit per tu.

No t'acuso ni vull saber el motiu que porta el meu engendrament: no compta si va ésser per plaer, per conveniències, per debilitat humana, per engany, o motiu amagat.

Però sí, jura'm que seguiràs aquell manament que donà Jehovà a Moisès a la muntanya del Sinai, on gravà amb el seu propi dit, en una dura pedra, aquestes lletres: "No mataràs".

Aquesta súplica turmenta el pensament i la consciència d'algunes dones, futures mares...

L'atzar feu que una amiga d'infància vingués a acollir-se en mi... No puc donar-te cap consell, vaig dir-li, perquè el veritable consell brota d'un front arrugat i pansit on el temps hi ha amassat una forta penya on s'hi han estrellat diferents onades de la tempestuosa vida. Amb estima miraré de donar-te un raig de llum i de consol, recordant el paisatge d'aquella feliç infància quan juntes jugàvem a "corda", a "bistric", i arranjàvem les nostres volgudes nines sentint i volent ésser perfectes "mamàs".

Escolta'm: Estic més que segura que no ets cap ramera. Ensopegar o rrelliscar és cosa pròpia del ser humà; però en realitat no és caure ni embrutir-se d'un llot corromput i pudent. Tu has faltat a uns costums que hem heretat; tal vegada, posades per homes poc experimentats o bé posades per necessitat d'una passada societat, però et remarcaré que no has faltat a aquell "fructificad y multiplicad" que sense penyora digué el Creador, a la tarda i matí del sisé dia de la Creació.

També haig de dir-te que sembrar i malmetre o no recollir el fruit o collita és despreci i desafiar la nostra primera i insubstituïble mare la natura, cosa no pròpia d'una societat humana i culta.

Els nous vicis i les cobdícies mundanes són cap-pares capciosos que els provoquen. Si bé no ens deixen parlar ni manifestar com volem, no afluïxem i procurem amb tota la nostra força agafar-nos fort a la comprensió, a l'amor a la natura, al dret a la vida i al sentit humà, perquè el modernisme d'una societat no rompi el pilar on estan amarrades les nostres creences.

Reflexiona, que el ser que guarda les teves entranyes pot ser joia i glòria d'un demà, ja sia per la nostra Catalunya, per una Espanya més ferma o per tot un món més sà i just; i tu seràs sempre la mare d'aquell home o dona excepcional que tothom recordarà, i el temps no esborrarà.

Si per la rrelliscada, la veïna, la falsa beata, o "els savis de la vila trista" et malmiren, tu amb mirada clara, i amb el cap ben alt els diràs que és més honorós crear vides que sembrar la mort, que ells, per diferents procediments i maneres, mouen i manegen.

Quan acabo de parlar, un sepulcral silenci deixa sentir un sospir amb olor de satisfacció i veig una cara més tranquil·la i alegre on hi velluguen uns grossos ulls verds, voltats d'una llarga i rossa cabellera.

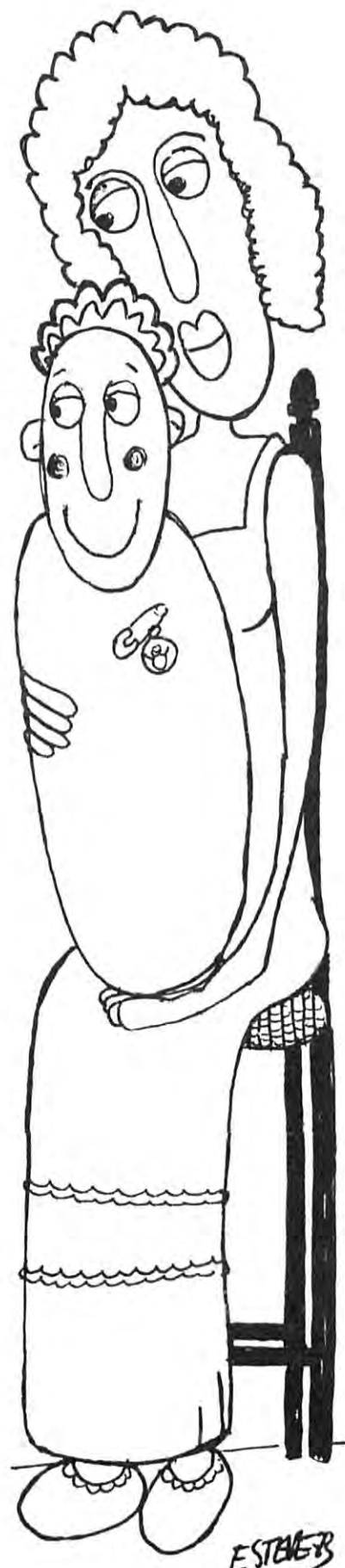
En passar la porta, aquella amiga em mirà, em donà les gràcies i un adéu, acompanyats d'aquestes paraules:

"Pariré, no avortaré, i et juro fill meu, que no et mataré ni baixaré el cap, ni m'agenollaré per ningú; sóc una bona dona, i seré una bona mare, et faré gran i tu seràs tan digne com els altres".

Vaig parlar sempre amb el cor a la mà, no vaig aconsellar ni imposar, vaig procurar donar llum i consol, a una dona enganyada, i per salvar una nova vida, com mana Déu i la nostra mare la natura.

Adéu-siau.

Margarida del Cabo

Oblidem-ho

(paper per cremar)

Solitud, fàstic, desengany..., o potser és la simple i nefasta condició. ¿Existeix alguna paraula que reflexi aquesta vomitòria nàusea?

Fúria dels déus, holocausts frenètics, apocalipsis que s'atansen sobre els nostres caps esclafant-los. I el silenci..., sempre present en aquest inacabable infern de sorolls. Un silenci sepulcral que aïlla aquests sons i els allunya fins que es perden en el més enllà.

Ajagut sobre aquest llit de pues que m'atrevesen de mig a mig, comença el procés. Un procés fred i lent, sense cap desesperació, donant premises i treient conclusions, analitzant cada punt amb fermesa i serenitat, sense cap mena d'histerisme.

1.er Raonament:
En la gàbia que estem tancats, i tenim quelcom a fer excepte esperar la tardor?

La contradicció està present. Cada acció, l'emprenem perquè ens condueixi a alguna banda, i en canvi no podem fer res per allunyar-nos del desastre que ens espera irrevocablement. Podem gratar en la terra cercant cucs per alimentar-nos, i podem jaure panxa al sol, gaudint del magnífic dia que ens somriu, però no podem escapar d'aquesta gàbia, ni del destí que sabem ens depararà. El més trist és saber d'aquest fi predestinat.

Conclusió:
La contradicció és evident: tot el camí a recórrer significa una cadena d'esforços per aconseguir quelcom, quan en realitat hem de convertir-nos en pols. Lluitem per perdre.

2.on Raonament:
Sovint estem alienats, tant per agradables distraccions, com per preocupacions o treballs, però l'alineació no és constant. A voltes ens trobem sols en el racó més fosc de la cambra més freda, i estem cargolats a terra, tremolant fortament, com si el nostre cos nu estés en contacte amb una enorme teranyina. És en aquest moment d'angoixa, quan queda palès l'absurd, i posem en dubte el continuar aguantant.

Podem dormir-nos i oblidar, però demà caurem altre cop en el mateix indret i la teranyina ens oprimirà més fort.

Conclusió:
L'absència de mitjans alienants és terrible, i arribarà un moment en què es faran irresistibles, acabem amb ells per sempre, està en les nostres mans.

3.er Raonament:
—Tantes sensacions genials que hem tingut i que hem de tenir—. Això és el que estem pensant tots en aquest moment, però no ens deixem dominar per romanticismes, i analitzem aquestes vivències màgiques.

Una nit amb Elena? El minut més genial d'entre les pel·lícules dels Marx? La sensació voluptuosa d'haver fet quelcom perfecte? La nota que ens fa posar elèctrics? La copa que eleva a una dimensió extrahumana?

Evidentment cap d'aquestes sensacions és perpètua i sabem que darrera d'elles ens espera una preocupació i un maldecap, i el més terrible, la nàusea, el coneixement de què tot el que fem és absurd. Tot és insuficient per esborrar el retorn diari al fet desagradable.

Conclusió:
Podem oblidar amb rapidesa la cambra freda, però darrera l'experiència deliciosa, retornarem a trobar-la, i la davallada serà

més grossa que l'anterior. No hi ha cap estona agradable prou duradera perquè puguem respirar constantment, hem de tossir amb els problemes, i hem d'ofegar-nos amb la contradicció.

Corol·lari:
No és la vida en sí un suïcidi? Tots els camins porten a Roma, escollim el més curt.

La navalla ens espera a tots, tard o d'hora haurem de recórrer-hi.

La reflexió és feta, només cal esperar el moment adequat de desesperació per consumir l'acte.

* * *
"—Diga lo que diga este gilipollas, nunca abandonaré mis preciosos zapatos de charol.—"

J. F.

Josep Brugulat

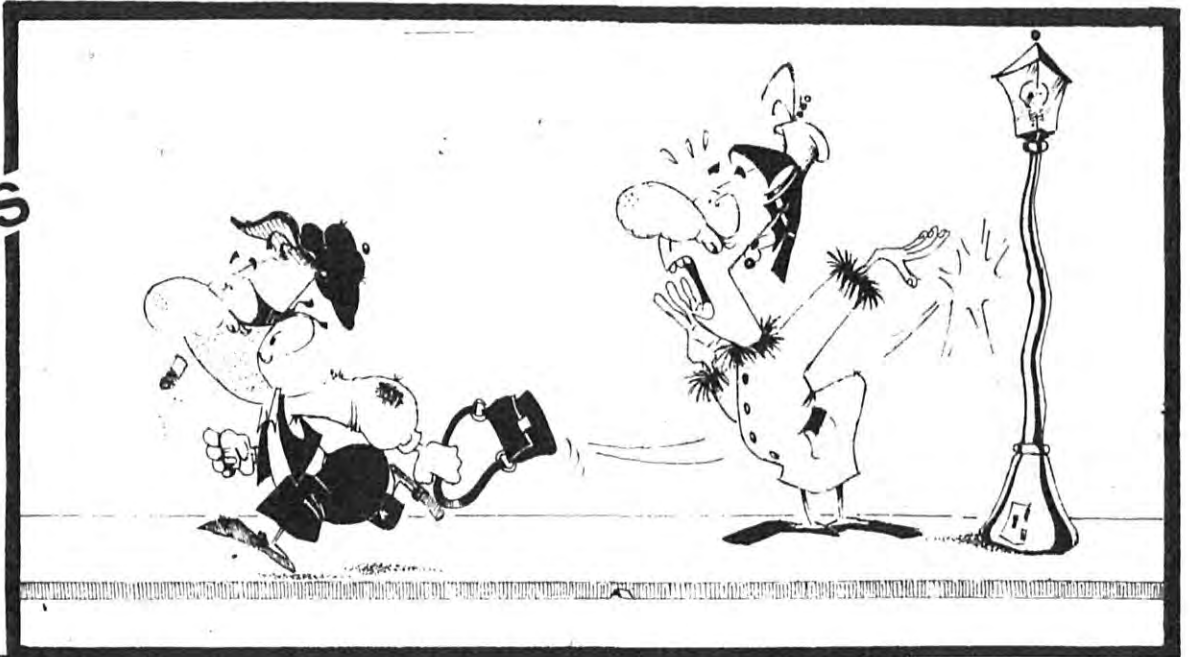
SERRALLERIA

REPARACIÓ DE MAQUINÀRIA I REGADIUS

C/. Camprodon, 27
Telèfon 83 01 30

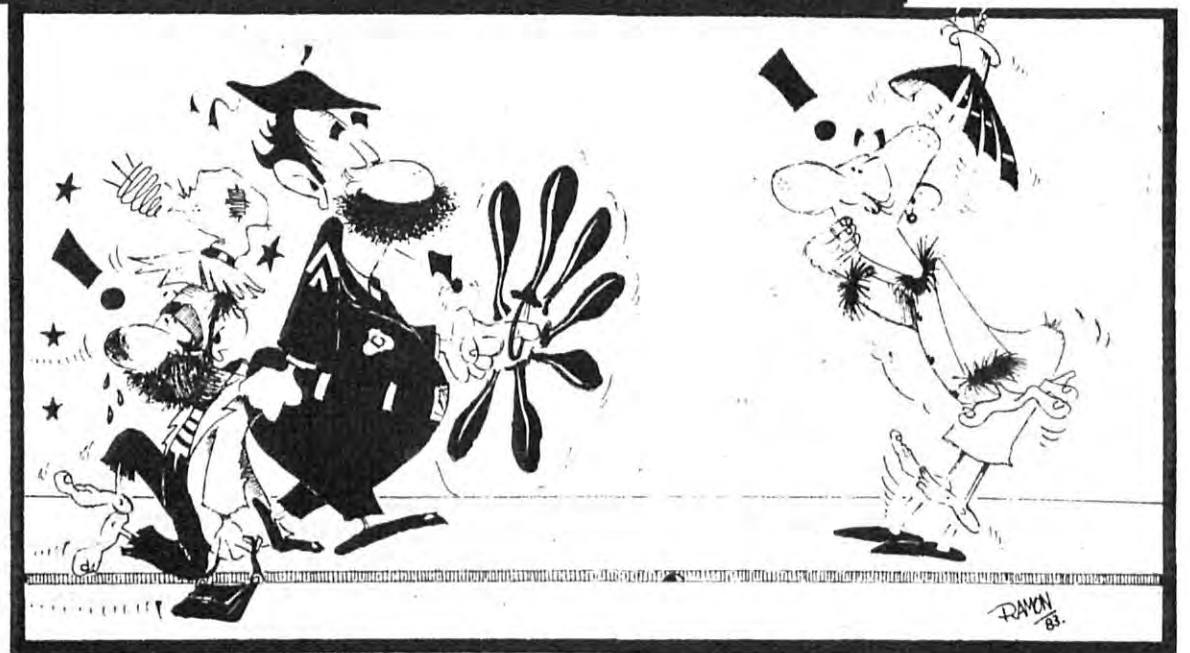
LLAGOSTERA
(Girona)

acudits
d'en

R
A-

M
O
N

...i l'any que ve, què?

Aquest mes hem proposat una pregunta dirigida als alumnes de 8.è d'E.G.B., a qui en aquesta època se'ls planteja un canvi envers el futur. La nostra pregunta ha estat: I l'any que ve, què?

Els resultats manifesten un pessimisme enfront les possibilitats de treball, i una postura conscient per la seva part, així com un desig i una esperança d'aconseguir quelcom positiu en aquest món.

Vegeu doncs:

El año que vienen iré a estudiar B.U.P. porque me gustaría y me gusta ser algo en la vida. (...). Desde los once años llevo ahorrando para cuando estudie pagármelos, sin que mis padres tengan que trabajar para mí. (...). Me he decidido y estudiaré.

Juan Ramírez

El meu interès es centra actualment en arribar a ser una persona en aquest món, per tant penso seguir estudiant. (...). Aquest canvi és un pas molt important. (...). Estic segur que si algú no té més que els estudis primaris, no pot arribar a ser algú ben col·locat.

F. Pico

Jo he pensat estudiar F.P. agrària, per tirar endavant la granja del meu pare. (...). A mí m'agraden les coses del camp...

Joan Rodríguez

...A mí em va més bé treballar, perquè guanyo els meus propis cèntims. (...). Si estudiés perdria un xic el temps, perquè no treuria molt bones notes...

Teresa Pujol

L'any que ve estudiaré F.P. de fuster. (...). Aquesta idea em va venir quan la meva mare em plantejà què faria fins tenir setze anys...

Pedro Rey

...La situació fa que hagi d'anar a treballar, si és que en trobo... Crec que serà dolent això d'anar a treballar, perquè després, quan sigui gran, hauré d'anar a estudiar per treure el títol de l'ofici...

Josep Vilà

Després d'haver passat vuit anys de germanor amb els companys de l'escola, em veig obligat a deixar-los (...). Jo personalment penso anar a estudiar a Girona (...). Un col·legi més gran, unes persones diferents i nosaltres hem

de saber-nos entendre (...). Hauré d'espabilar més.

Narcís Llinàs

Jo l'any que ve, he optat per estudiar perquè m'agrada (...). Molts de cops he pensat en l'opció d'anar a treballar, però en què? Si les persones que tenen estudis no en troben, què farem nosaltres en sortir de 8.è?

Roser Collell

...Sense l'obligació dels pares i les notes al meu favor, vaig escollir estudiar B.U.P., per poder més tard executar una carrera, com seria el meu somni (...). Sé que hauré de treballar més respecte a la classe; professors, pares i amics, m'han avisat d'aquest risc. Espero que ho pugui superar!!

Isabel Mayol

...Jo vull estudiar dos anys i després anar a treballar, d'aquesta manera aprendré una mica més i em faré una mica més gran i tindrè més edat per treballar...

Jordi Lloveras

L'any que ve continuaré estudiant, per inèrcia. Les coses no estan per quedar-se a casa o buscar feina quan no n'hi ha; per això continuaré estudiant (...). Per anar bé, hi hauria d'haver un Institut a Llagostera.

Josep Molero

...Si no estudies, què? No hi ha treball, i tampoc es tracta de sumar-se als milers d'aturats que hi ha. Per això, i perquè tinc marcades unes fites determinades, he decidit estudiar.

Jordi Comas

...Continuaré estudiant, ja que el treball el veig molt malament i a aquesta edat no es pot anar enlloc (...). Crec que si tens uns estudis, sempre es trobarà una oportunitat més de trobar treball, perquè a la fàbrica o en un altre lloc semblant, per ara no es necessiten estudis i sempre hi serem a temps.

Núria Albertí

...Tal i com estan les coses avui en dia, no pots anar a treballar abans dels setze anys...

J. Fusté

...Vull estudiar per fer feliços als meus pares, ells no desitgen res més que això...

M.ª Isabel Martin

...Comença una nova etapa, és una etapa més sèria, on no s'hi fan gaires bromes perquè ens podrien expulsar...

Pere Portes

...Vaig a estudiar perquè és molt important tenir algun títol per sobreviure en aquest món...

Josep Freixes

...Tal com m'ha anat el 8.è, no tinc cap altre remei que repetir-lo (...) Per tant l'any que ve a estudiar!!!

David Garcia

...Per anar a treballar està la cosa molt fomuda, anar a estudiar ho vàrem decidir els meus pares i jo. Ells veuen les coses com jo. Ara, si me'n sortiré o no, això no se sap fins que s'hi és a dins...

Joan Villalba

...Vaig a estudiar perquè no podria treballar, per no tenir l'edat que cal i penso que els estudis poden obrir-me un camí per a una carrera a la universitat, si aprovo els cursos i no me'n canso...

Josep Lloveras

Aquest any tot són dubtes, perquè no saps què fer, estudiar o treballar. (...). És una decisió difícil.

Joan Llobet

...M'agradaria més treballar, si trobo feina; tinc ganes d'acabar el curs per poder fer quelcom que em faci profit (...). Amb una mica de sort potser trobaré algun treball que sigui una mica bo...

Manuel Acero

Jo penso treballar, però la meua pregunta és: de què treballar? (...) Aquest atur que ens atormenta, inclús als que estudien. (...). És un malson inacabable on en qualsevol moment ens podem trobar.

R. Coll

M'agradaria anar a treballar de fuster a F. P., però no m'hi deixen anar. (...)

Xavier Llagostera

...Aquesta pregunta es fa gairebé com un ritual rutinari que es repeteix curs rera curs, quan ja s'està acabant aquest món infantil i has de deixar-lo per integrar-te a la dura societat. (...). El proper any penso seguir estudiant, no sé si serà el millor que puc fer, però en l'intent no hi perderé pas massa. (...). L'atur és en aquests moments una de les pitjors malalties de la societat.

Sara Marquès

L'any que ve començaré uns nous estudis i a partir d'aquí també començaré una lluita per aconseguir el meu ideal per al demà. (...). He escollit estudiar perquè de treball no se'n troba així com així; a més, estudiar, encara que em costi, m'agrada...

Jacinta Cruz

(...). Cap treball té lloc per al jovent d'avui en dia. Quan surt de col·legi, o ha d'estudiar o s'ha de quedar a casa sense fer res, o s'han d'estar tot el dia pels carrers, aprenent coses perjudicials per al jovent. (...).

Mario Romero

(...). Tinc moltes ganes d'anar a estudiar per treballar a casa meua per compte propi.

Joan Pagès

(...). Crec que si estudio tindrè més possibilitats d'entrar en un lloc de treball. (...). Però no sé si trobaré treball.

Margarida Bayé

(...). No vull estudiar perquè no m'agrada i seria robar els diners als pares, perquè no faria res. Prefereixo treballar.

Santi Lloveras

(...). Penso estudiar, per anar guanyant més enteniment i no perdre la qualitat de l'esforç. (...). Anant a estudiar a fora, aprens a desplaçar-te d'un lloc a l'altre per tu sol i es van aprenent coses de la vida. "No tot és estudiar", "Aprenem a anar sols per la vida".

Margarida Garcia

(...). Alguns estudiaran i altres treballaran, segons l'economia dels pares.

Montse Malagon

Estic acabant les classes d'E.G.B. Per a mí és una alegria, ja que així puc pujar a un nivell superior. (...).

Susagna Paradedà

(...). Jo estudiaré. (...) És un pas positiu en la nostra vida, en conèixer nous ambients i noves formes de viure dels nostres companys.

M.ª Valle Pulido

Jo l'any que ve treballaré, jo no sóc bo per als estudis i mai ho he sigut, m'he esforçat, però no hi ha remei. (...).

Josep Ortega

(...). Prefereixo estudiar. Encara que sé que no faré molta cosa, però, per esforçar-me no passa res, veritat? (...)

Montse Vilà

L'any proper penso estudiar. (...). També penso divertir-me com molts nois(es) de la nostra vila.

Pilar Selis

(...). Estudiaré B.U.P. i si després vull una altra professió, podré fer-la igualment, sense deixar res enrera.

Montse Vila Gotarra

Jo per estudiar no serveixo, per això he agafat l'ofici de pintor. (...).

Joan Martí

(...). Buscaré un treball, per poder guanyar-me uns cèntims i poder pagar les meves coses (...).

Isabel Maruny

...Ha arribat l'hora d'anar a estudiar a un institut, per aprendre assignatures una mica més difícils, que més tard em serviran per treballar en un ofici que encara no tinc ben aclarit. L'Institut, em sembla, que és un lloc on es va a estudiar per més tard treure'n un profit...

Montse Millan

L'any que ve seguiré estudiant. (...) Esperant poder aprovar tots els cursos
Ester Ruf

Vull deixar l'escola. Vull deixar d'estudiar. (...). Si no trobo cap treball que m'agradi, em quedaré a treballar a casa.

Valentí Miquel

(...). Davant nostre se'ns obren uns camins al món exterior. Normalment no ens hem parat a pensar: Sí, estudiar, però, per què? La resposta és tot el que ens envolta. Voler augmentar la nostra cultura per fer un servei a la humanitat i seguir uns cursos per ser algú en el demà. (...).

M.ª Elena Montiel

(...). L'any que ve serà un nou any, un nou viure, i els petits problemes juvenils s'obriran al nostre pas. (...). Constantment estic acusat per una gran preocupació i por: estaré prou preparat per encarregar-me de la responsabilitat de la vida? Em costarà molt acostumar-me a aquest nou ambient?

Eduard Alejandro

(...). Estudiaré. Jo, crec que no tindrà ben determinat el que vull fer, és el millor. (...).

M.ª Elena Bosch

(...). Les portes de la vida s'han obert davant meu. Ara sabré els problemes tan durs que hi ha en aquesta vida. Però no ens hem de desconsolar, amb ganes de fer-ho bé, podem arribar molt lluny en aquesta vida plena d'obstacles.

A. Joan Sàez

Vull estudiar, per ampliar els meus coneixements, i poder integrar-me plenament dins la nostra societat. (...).

Anna Ventura

(...). La meua vida canviarà per complet (...), però mai m'oblidaré dels companys de la meua infància. (...). Què serà de mí pels camins solitaris de la vida?

Paloma Zafra

(...). És millor preparar-se de cara a la societat amb algun treball per al qual estiguem capacitats, sigui carrera o professió. (...).

Marina Sánchez

HISTORIAS DE LA HISTORIA

Son tres los sucesos que me obligan a variar el sentido y en gran parte el contenido de esta colaboración, y espero que mis lectores —si es que los tengo—, sabrán perdonar y comprender, en caso de que se escape alguna palabra más fuerte de lo que debía, motivada por el estado de ánimo y sentimiento por lo sucedido.

Aquí en Llagostera, creo que ya todos me conocen y saben que yo no soy historiador, escritor ni entendido de nada; soy solamente un aficionado a la lectura y a escudriñar en los antresijos de la Historia y descubrir las partes ocultas que todo el pueblo tiene derecho a conocer, sobretudo las nuevas generaciones para que no se dejen manipular y servir de escalón para que otros se suban al pedestal.

Hay quien dice que la experiencia es la madre de la sabiduría; pues de esa experiencia acumulada durante los años, se nutren mis principales conocimientos, porque los estudios han sido casi nulos y escasos. Pero de lo que vamos a tratar no es asunto reservado a nadie; está ahí al alcance de cualquiera con capacidad suficiente para comprenderlo.

El primer suceso es la celebración del día de las Fuerzas Armadas, en la sexta región militar, y para mi particular opinión, dedicar solamente un día al año a nuestro Ejército me parece muy poca cosa, si después estamos despotricando en su contra los trescientos sesenta y cuantos restantes. Lo más importante y necesario sería, que cada día se aplaudiera y se respetara a nuestras Fuerzas Armadas que se hallan todos los días del año al servicio de España, que forman parte de l pueblo y son el pueblo en armas organizado para su defensa.

Que se mentalice al pueblo para que no vea en los individuos de uniforme a unos enemigos, que no se fomente el odio y la calumnia contra ellos por

opinió... opinió... opinió...

quienes más obligados están a dar ejemplo de serenidad y respeto.

Esa pareja de Guardias Civiles asesinados en Pamplona, no eran enemigos del pueblo: Estaban prestando un servicio de protección al pueblo y por eso fueron masacrados sin compasión, y ante la pasividad y la indiferencia de unos y otros como si no fueran seres humanos. Son dos víctimas más de la injusticia y la incomprensión, que pasan a engrosar la dilatada lista de compañeros muertos sin saber por qué.

Detrás vendrán los lamentos y las farisaicas condenas de siempre, con la presencia de los enterradores de costumbre, y mañana si te he visto no me acuerdo. Así amigos míos no se honra a las Fuerzas Armadas: La mejor honra y satisfacción para ellas sería, verse respetadas y apoyadas en ese pueblo del que proceden.

De lo que se cuece por esas tierras tan españolas siempre, debe saber bastante el nuevo inquilino del castillo de San Fernando de Figueras, y por saber demasiado vino a dar con sus huesos en los sótanos de dicho castillo, siguiendo los pasos de otro ilustre y glorioso militar, que murió abandonado en una de aquellas mazmorras, por el solo delito de haber luchado con ardor y valentía en los sitios de Gerona, en donde le fue erigido un monumento en honor a los méritos conseguidos en la defensa de dicha ciudad. Pero también hasta él ha llegado el odio y la barbarie, que no respeta a nada ni a nadie, y no sé si sería mucho pedir a las Autoridades de dicha capital, que aprovechando algún acto oficial y patriótico, fuesen reparados los daños y las ofensas a tan distinguido general.

El tiempo y las guerras lo han respetado, pero el vandalismo no respeta nada, y no sé si hay que despreciar o compadecer a un pueblo que no respeta ni honra a sus héroes y mártires, porque nadie levantará un dedo en su defensa, ni nadie acudirá en su ayuda cuando la necesite.

Sobre el castillo de San Fernando de Figueras, o Sant Ferran, —como quieran—, se han escrito muchas y variadas historias, y ahora vuelve a estar en primera plana y antena, con motivo de la llegada a tan hermosa y ventilada residencia, del discípulo del general Pavía, que el día 3 de Febrero de 1874

entró a caballo, sable en ristre y disolvió las Cortes de la primera República; aquellos diputados eran más gallinas que los de ahora, porque saltaron cacareando por las ventanas del Congreso.

Estuve algunas veces dentro del citado castillo, después de haber sido reconstruido y reparados los destrozos producidos por las salvajes voladuras de una parte de su estructura, al ser abandonado por el trahumante gobierno de la segunda República. ¿Sabían ustedes que la última sesión de las Cortes republicanas se celebró en los sótanos de este castillo, es un salón habilitado expresamente? Pues sí, allí se firmó el acta de defunción de la segunda República.

De dicha sesión han sido recopiladas algunas notas de un cronista de la época que dicen así: —La sesión se abrió a las diez y veinticinco minutos de la noche. La reunión de Figueras era solamente un trámite, los diputados tenían prisa porque terminara la sesión, y los más cruzaron la frontera francesa aquella misma noche, “éstos ya no tenían fuerzas ni para cacarear”; Marín Barrio, presidente de las Cortes, dijo: Nos reunimos en circunstancias difíciles. Luego anunció: Esta sesión será probablemente histórica en la vida de España—. Y tan histórica que ha sido...

Allí se habían reunido menos de setenta diputados de un total inicial de 473. El resto, o se encontraba en el extranjero, o en zona nacional, o reposaba eternamente tras una muerte violenta.

Ni siquiera en Cádiz, habían tenido las Cortes un marco tan extraño y pintoresco. Años más tarde, ya repuesto del terror que paralizaba sus vísceras, escribe Don Manuel Azaña en sus “Obras Completas”: “Malamente ha vivido la República. Su conclusión no ha sido nada brillante”.

Pero más explícito ha sido el general Vicente Rojo, cuando escribe en su libro “Alerta los Pueblos”, el siguiente párrafo: “—El Estado estaba viciado profundamente en su moral y en su organización” y se estaba viniendo abajo estrepitosamente todo el edificio social, minado por las concupiscencias colectivas y los personales egoísmos.

Francisco Ramos Díaz

opinió...opinió...opinió...opinió...

CARTA OBERTA A EN
JOSEP SOLÉS i PUJOL

Benvolgut amic,

Abans de tot em plau felicitar-te pel triomf que heu aconseguit en les eleccions municipals: sé que hi has tingut molt de mèrit personal i pots estar-ne satisfet. Que sigui pel bé de Llagostera.

En una campanya electoral, el nerviosisme d'alguns en captar el vot de la manera que sigui, els porta a les insídies, a les mentides i a dir barbaritats. Crec que això s'ha d'acceptar mentre esperem l'avinentsa d'una millor educació política. En tot cas ho comprenc. El que em costa més d'entendre és la genial desbarrada que vas anar dient a la vista dels resultats: HEM GUANYAT ELS CATALANS. Crec que per un dirigent polític, encara que sigui a nivell local, hagués estat més objectiu, seriós i just que si volies parlar de catalans hi posessis un adjectiu: HEM GUANYAT ELS CATALANS DE DRETES, ja que si no, dones per entès que els únics catalans que existeixen són els de Convergència. Greu error, puix caldrà preguntar-se què eren els altres que participaven en les mateixes eleccions, excepte que consideris als comunistes "andalusos", als socialistes "mestissos" i als d'Esquerra Republicana "oriundos". Jo no sé si els has ofès, a mi particularment, sí.

Sé molt bé —cosa que tu oblides— que l'estimació a Catalunya, com tot sentiment sublim, és una qüestió íntima i me'n guardaré de qualificar o desqualificar ningú, però com que aquesta vegada la teva demagògia m'ho permet, he repassat la vostra llista i no sé si alegrar-me pels nous adeptes que ha fet el "catalanisme" o esgarriar-me si m'hi comparo.

Sé també que els sentiments es poden disfressar, que el patriotisme es pot prostituir per coses més materials i que s'ha de tenir compte amb la hipocresia. Evidentment no és el teu cas perquè et conec i tinc la certesa del teu autèntic catalanisme, però crec sincerament que dient aquestes coses no fas cap bé a Catalunya. Potenciar la divisió dona sempre mals resultats i creure's que Convergència té la patent de la catalanitat, és com a mínim ridícul, per no dir perillós.

Jo vull creure, amic Solés, que et vas deixar trair per l'eufòria i que et va faltar l'adjectiu per ser precís. Si no és així, que en dubto, hauré de portar sempre a la cartera un certificat de naixement perquè no em prenguin per un "emigrante". Tanmateix, penso que no en tindrè necessitat, que malgrat les diferències ideològiques, s'imposarà el seny per poder lluitar ambdós per la nostra terra, per la nostra Catalunya, i que per camins diferents puguem assolir un país de concòrdia, de llibertat i de progrés.

Cordialment,

Josep Albà i Matamala

ESCLAVITUD DE SECÀ

Asseguts al voltant d'una taula baixa, on ens serviren un te brut amb pastes rànies, agafava notes a corre-cuita de les explicacions d'aquell gran sofridor de la humanitat, sense fer cas dels ronyons que ja renegaven contra aquell tipus de mena de cadira.

Intentaré reproduir aquí alguns fragments de la narració; els pocs que no van ésser tacats per un desgraciat accident quan esmorzava un ou passat per aigua:

—“No puc recordar quan va començar aquella esclavitud, i els meus primers records són molt foscos i febles. En el principi del meu captiveri és possible que estés sotmès a algun tipus de droga o hipnòtic, ja que no recordo cap sensació, sinó una persistent i aclaparant somnolència”.

Aquí no vaig poder recopilar el monòleg, ja que passaren per davant de la finestra enteranyinada unes noieta de molt bon mirar (AAAH...) i vaig perdre el fil de la narració. Submergits de nou en ella:

—“La presó era molt petita, fosca i angoixant. Estava obligat a les més inversemblants posicions; l'aire era tan dens i humit

que quasi fora líquid. Les parets de la cambra eren flàccides i es manifestaven amb vida pròpia, bellugant-se a desdir.

L'angúnia anava creixent al llarg del captiveri. (Vos ho podeu comprendre, però quin patir!!).

El menjar el rebia per mitjans metabioquímics, impossibles de concebir; i mai vaig veure la llum, ni vaig descobrir d'on m'arribava l'aire que respirava, oxigen enrarit i mullering. De cop la presó es movia i jo quedava capgirat, o boca-terros. (Encara que el terra també fos tou i llefiscós). Així passaren dies i dies, setmanes i setmanes, sens sentir del temps ni de l'espai”.

En aquest punt vaig acabar el paper, i mentre en cercava un altre en el w.c., se m'escaparen alguns paràrrafs.

—“Cada dia la meua cel·la se'm feia més petita, les parets m'envoltaven com si fos dins un sac; i fins i tot m'oprimien. De sobte arribà el moment de l'alliberació. No sé per quin motiu vaig ésser lliure, com no vaig saber per què fora presoner. L'èxtasi era total en mi. Segurament va ésser el moment més esperat de la meua vida. Després: la desil·lusió. Oh! per què m'havia fet tantes il·lusions. El món no el vaig veure tal com l'esperava. El veia horrible, ensulsiat. Misèria arreu, brutícia i baixesa. On eren totes les coses boniques que jo esperava? Com era la felicitat que desitjava? I, dit entre parèntesis, tenia gana. Després vaig tenir set, després fred, i més tard calor. En fi, desesperat vaig reclamar. Volia tornar enrera; però la resposta de la comadrona va ésser contundent; —El camí del naixement és irreversible...”

(Cal afegir que vaig entendre, que amb el temps ell també havia canviat de parer).

Potser encara va dir alguna cosa més, però vaig fer servir el

opinió...opinió...opinió...opinió...

paper de l'entrevista per encendre la llar. I al cap i a la fi ja havia dit prou. I, ben mirat, cap al tard tots els camins van a Roma. (O a Esclet).

C. L. I.

BON DIA LLAGOSTERA

I arribarà una lluita que la portarà un cúmul de coses, de coses que la mateixa societat ha engendrat i va al mateix temps *everinant*, una lluita que ningú vol però que la mateixa situació crea en totes les vertents: l'atur, la delinqüència, la manca de cultura, els tan anomenats "drets humans", la manca de pa i de feina, margina en especial a la joventut que ara per ara encara no es manifesta però sí que es mou, i cada vegada es mourà més i més.

La situació és per tant perillosa i ho serà mentre la "societat capitalista" no reconsideri la vida *social i cívica*, no la consideri més equitativa, més justa.

Sabem que la reconversió del capital no té sortides que valguin, ja ens ho diu en Karl Marx en el seu *manifest* que tot i que és molt vell encara és vàlid, està clar que s'hauria d'aplicar al temps actual, actualitzar-lo, però no ens enganyem, hem de tenir en compte que es basa en la "lluita de classes" i aquesta existeix i existirà sempre mentre no desapareixi "l'ambició humana". Vindran lluites i vindran repressions, uns pocs per *conservar* llur capital i uns molts per millorar el nivell de vida.

Però si analitzem ambdues coses i anem aprofundint en el tema ens adonarem de qui és que té raó i qui no, uns tenen "diners i béns" no vull pas dir aquell que amb els seus suors, amb el seu treball s'ha comprat una casa, un pic, un cotxe o una parcel·la que qui sap si mai la podrà edificar, sinó els altres que han acumulat fortunes amb patrimonis immensos explotant i explotant (robant, diria més clar).

Perquè la cosa és senzilla i ho diu la mateixa "doctrina cristiana" GANARÀS EL PAN CON EL SUDOR DE TU FRENTE, però ells van entendre

GANARÀS EL PAN CON EL SUDOR DE LA FRENTE DE LOS DEMÁS, una simple confusió de termes, però bé, aquests es diuen "creients i catòlics" i fins i tot practicants, no ho entenc o és que ho entenc massa.

Si la gent, el "poble pla", pensés un xic més, es donaria compte com són les coses *políticament*; aquests senyors que per herència (si no ho han fet ells ho han trobat fet) no els importa canviar de color, poden ésser blaus, blancs, grocs o negres, poden presentar-se per aquest o aquell partit es canviaran de camisa sempre que els convingui, el que no faran mai es anar a un partit *vermell* i no portaran tampoc mai ni dins el cor, ni tan sols a la solapa la *falç i el martell*, a aquests signes i color hi són al·lèrgics i això que la majoria d'ells viuen de les "eines de treball", però que les facin treballar els altres, els seus *explotats*.

La vida ens ensenya moltes coses i una és que haurem de lluitar sempre per millorar-la, perquè les coses canviïn que, no dubtem pas, un dia canviaran, vindrà la "revolució de la majoria" i la "revolució" no vol pas dir "barricades per aquí, barricades per allà", no, no és això, és simplement amb els "vots" canviar el sistema.

Aquesta "revolució de la majoria" l'encapçalarà la joventut que un dia s'adonarà que aquesta *societat* no li val, no li dona sortides i per tant crec que es rebel·larà, que reivindicarà el lloc que li correspon dintre el marc de la mateixa i aquell dia tota aquesta joventut s'aplegarà i formarà un "bloc de força" on no hi podran els "poders repressius" del "món capitalista" ni de cap mena, saben i sabran que tenen un lloc que ara per ara se'ls nega, el buscaran, el trobaran i al mateix temps el defensaran.

Des del prisma *social* les diferències són tan grans, tan marcades que aquesta esmentada "lluita de classes" cada vegada serà més i més aferrissada i per tant més odiosa, el treballador odiarà al patró que a la seva salut s'està enriquint i aquest odi arribarà a uns paràmetres insostenibles i l'odi quan arriba és una mala cosa, engendra lluita, engendra guerra, ningú la vol però ens apropem a ella.

PERÒ DESPRÉS DE TANTA

LLUITA, DE TANTA VIOLÈNCIA, LA PAU VINDRÀ ALGUN DIA SOBRE UN MAR DE FLORS.

Joan Riera i Casals

AGRAÏMENT DEL G. E. BELL-MATÍ

Amb aquestes ratlles volem donar gràcies a tota aquella gent que d'una manera o altra va col·laborar perquè l'Aplec de Panedes fos lluitat malgrat el temps. L'assistència va ésser molt nombrosa. Tot i que caigueren petites ruixades que molestaven molt, tothom va aguantar fins al final de l'Aplec. Una vegada més, moltes gràcies.

G. E. Bell-Matí
La Junta

ESPORTS

FUTBOL

HOQUEI SOBRE PATINS

JUVENILS

Lloret - Lacustària, 5 - 3
Lacustària - GE i EG, 2 - 0
Farners - Lacustària, 3 - 4
Lacustària - Lloret, 3 - 7
Lacustària - Farners, 7 - 5
GE i EG - Lacustària, 5 - 8

BENJAMINS

Lloret - Lacustària, 7 - 3
Lacustària - GE i EG, 4 - 1
SHU Maçanet - Lacustària, 2 - 2
Farners - Lacustària, 4 - 1
Lacustària - Lloret, 2 - 7
Lacustària - Maçanet, 4 - 2
Lacustària - Farners, 2 - 4
GE i EG - Lacustària, 2 - 1

S'ha portat a terme la darrera competició hoqueística de la temporada: la Copa de Primavera.

L'equip juvenil ha aconseguit un important segon lloc, derrotat únicament per un equip amb solera: el Lloret.

L'equip benjamí ha quedat tercer, participaven cinc equips. Per primera vegada s'ha guanyat un partit al S.H.U. de Maçanet; que no és poc!...

Aquests resultats fan que per a la propera temporada esperem es puguin oferir unes interessants confrontacions a la Pista Municipal.

- Fins al proper octubre!!

CAMPIONS!!

El passat dia 5 de juny es disputà en el terreny de joc de la U.E. Llagostera l'últim partit de lliga corresponent a la categoria de 3.ª Regional del grup 33 on el nostre equip es trobà inclòs.

Molt abans de l'inici d'aquest partit ja es respirava l'ambient de celebració, que fou compartit pels seguidors assistents, pels membres de la junta i per tots els jugadors.

El nostre equip, després de fer una excel·lent campanya i assolir unes importants victòries es proclamava campió amb una avantatge de quatre punts sobre el segon classificat. Amb motiu d'això, en finalitzar l'encontre es guardonà amb una placa a cadascun dels jugadors locals, així com també a diverses persones relacionades amb l'esport del nostre poble.

Per altra part l'Ajuntament oferí una copa que fou entregada pel Batlle del poble, el senyor Josep Puig, al capità de l'equip llagosterenc.

Pel que fa al partit hem de dir que va ésser un enfrontament sense gaires complicacions. Els dos equips varen fer el seu futbol, pràctic en tot moment. Un clar domini del Llagostera en gairebé tot el partit va demostrar, una vegada més, per què ha quedat campió.

Va completar l'alegria per l'ascens la victòria obtinguda sobre el Cornellà per un tanteig de 3 a 0.

En el minut 24 de joc arribava al marcador el primer gol del partit, assolit per en Sosa i passat per l'Oviedo. El segon punt que seria el millor de la tarda, el marcaria en Fèlix en el minut 32, després de rebre una passada d'en Solà.

I fou en Solà qui tancava, en el minut 63 de la segona part, el marcador assolint el 3 a 0.

Alineacions:

U.E. Llagostera: Pou, Sosa, Paquito, Prat, Comas, Roig, Oviedo, Pena, Riumayó (Sánchez), Solà (Cixart), Fèlix.

Cornellà: Pedro, Camamala, Duran, Gratacós, Carles, Soler (Jose), Segovia, Grotec, Torrent (Bartis), Luis, Moreno.

L'àrbitre del partit fou el Sr. Mas.

NOTA:

El Col·lectiu de Redacció del Butlletí dona l'enhorabona a tots els membres de la Junta, als jugadors i tota aquesta massa de seguidors, per aquest important triomf. I també els donem ànims perquè puguin seguir, amb el seu esforç, mantenint el nivell esportiu que el nostre poble es mereix.

Col·lectiu de Redacció

III MOTO CROSS

FESTA MAJOR

El renovat Moto Club Llagostera va organitzar el dia 23 de maig passat una carrera de moto cross de les categories juvenil-júnior, i sènior, en un circuit que reunia les condicions necessàries: espectacularitat, repidesa, trams lents i seguritat.

La primera carrera va començar a les 11 del matí, després d'haver realitzat entrenaments i dues mànigues classificatòries.

La primera màniga era la categoria júnior tercer any i sènior, amb un total de dotze pilots. Des que va començar la carrera es van destacar dos pilots, que foren, l'Albert Casasayas i en Josep Fonoy. Després d'un bonic duel i a falta de tres voltes per al final en Fonoy va passar a la primera posició i varen entrar per aquest ordre: Fonoy, Casasayas, Figueras, Mastret.

A la primera màniga júnior i juvenil només donar la sortida, es col·locà primer el dorsal núm. 5, Eduard Boixeda, seguit d'Alfred Ibern-Francesc Codina, i en quarta posició el nostre representant Joaquim Puig.

A falta de vuit voltes per al final, en Joaquim Puig es va col·locar el primer; posició que no abandonaria fins a l'última volta, quan a uns 200 m. de la meta va trencar el plat darrer i va perdre una primera plaça que tenia més que merecuda. Van entrar en aquest ordre: Ibern, Ferrer, Codina, Salmero.

A la segona màniga júnior i tercera sènior va passar el mateix que a la primera, però aquesta vegada s'invertiren les dues primeres posicions: Casasayas, Fonoy, Figueras, Martret.

A la segona màniga junior-juvenil va ésser el núm. 32, Ibern, qui va manar durant tota la carrera, de principi a fi, havent de donar les gràcies a en Joaquim Puig que va tenir la mala sort de caure dues vegades quan estava a punt de passar-lo, però ens donà un bell espectacle en veure les seves remuntades i acaban segon, a la roda d'Ibern.

CLASSIFICACIONS FINALS

Júnior 3.er i Sènior

1. ^{er}	Albert Casasayas	K.T.M.
2. ^{on}	Josep Fonoy	K.T.M.
3. ^{er}	Joaquim Figueras	S.W.M.
4. ^{art}	J. Albert Martret	K.T.M.
5. ^è	August Busch	K.T.M.
fins a 11 classificats.		

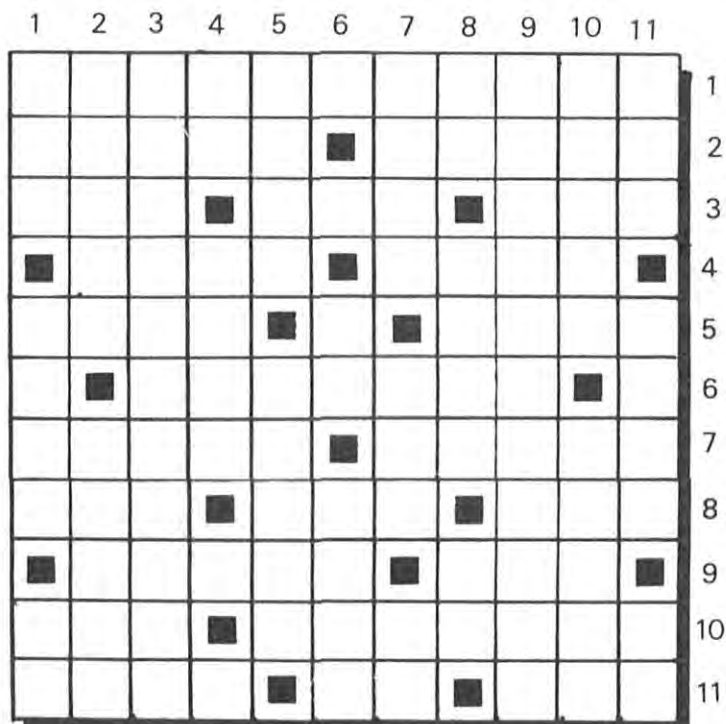
Júnior i Juvenil

1. ^{er}	Alfred Ibern	Montesa
2. ^{on}	Francesc Codina	K.T.M.
3. ^{er}	Ricard Huelamo	K.T.M.
4. ^{art}	Xavier Salmero	Gilera
5. ^è	Josep Alonso	Anvian
6. ^è	Miquel Farré	Honda
Fins a 16 classificats.		

El Moto Club Llagostera dona les gràcies a tots els col·laboradors que van fer possible aquesta celebració del III Moto Cross de la Festa Major i molt especialment a la gent que va passar per taquilla, ja que gràcies a ells podran seguir organitzant carreres cada vegada millors.

Moto-Club Llagostera

mots ENCRELLATS

HORIZONTALS: 1.—D'abans de la història. 2.—Dit de l'ornament que sobrepassa les necessitats. Mineral. 3.—Rígid i gelat. Au palmípeda. Gest, figura o mofa. 4.—Ensiniestrat. Olla petita amb una sola nansa. 5.—Ple de llum. Natural de Latònia. 6.—Nau, embarcació. 7.—En direcció de dalt a baix. Divideix en parts una cosa. 8.—Al revés, got. Al revés, condiment. D'alçària notable. 9.—Nom d'home. Nom de dona. 10.—Animal de la família dels cèrvids. Curs d'aigua. 11.—Municipi de Mallorca cèlebre per les seves coves. Preposició. Antic terme d'Osona.

VERTICALS: 1.—Totalment ocupat. Que té molta cua. Déu dels egipcis. 2.—Relatiu al camp o al seu treball. De la vora, pròxim. 3.—Persona que s'aparta d'allò que és habitual. 4.—Símbol de l'Homi. En castellà, vedell. 5.—Al revés, fill de l'oncle o de la tia. Petita porció de terra voltada d'aigua. 6.—Vint. Al revés, persona del sexe femení. 7.—Caixa de morts. Forma de pronom. Nota musical. 8.—Metall preciós. Municipi de l'Empordà. Terminació verbal. 9.—Desig sobtat de fer una cosa (plural). 10.—Mai escoltat. Pel de l'ovella. 11.—El punt més alt. Al revés, part posterior del peu. Pronom personal.

SOLUCIÓ.—HORIZONTALS: 1.—Prehistòric. 2.—Luxós. U-rani. 3.—Ert. Oca. Morn. 4.—Arc. Tupi. 5.—Clar. X. Letó. —6.—U. Vairell. L. 7.—Avall. Tallat. 8.—toç. las. Alt. 9.—Ramón Ada. 10.—Ren. Torrent. 11.—Arta. De Sau. VERTICALS: 1.—Ple. Cuat. Ra. 2.—Rural. Vorer. 3.—Extra-vagant. 4.—HO. Eral. M.A. 5.—isoc. Illor. 6.—S. C. XX. anod. 7.—Taur. Ets. Re. 8.—Or Ulla. Ar. 9.—Rampellades. 10.—Inoi. Llana. 11.—Cim. ólat. Tu

CASAS MASCRAU SA

SEAT

SERVICIO OFICIAL Núm. 05258

TALLER DE REPARACIONES

COCHES NUEVOS Y USADOS

TOTALMENTE REVISADOS

HUMET

RIEGOS Y BOMBAS

C/. Camprodón, 49

LLAGOSTERA

Tels. 83.02.25

83.02.37

garden center
costa brava

83 04 62 - Cta. Comarcal K 25.7
de Girona a S. Feliu Guixols

LLAGOSTERA
(Girona)

Mobles i Fusteria

Royba

J. Bagudanch - J. Rodriguez

C/. Barcelona, 5

LLAGOSTERA

Els hi ofereix els seus serveis de

Fontaneria

Electricitat

Calefacció

INSTAL·LACIONS

FEC

FONTANERIA - ELECTRICITAT - CALEFACCIO

Carrer Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83 04 96

LLAGOSTERA

COMERCIAL

LLAGOSTERA

TOT PER A LA MAINADA

Primera infància - Juguines - Bicycletes

MAQUINÀRIA AGRÍCOLA

c/. Comte Guifré, 8 - c/. Cantallops, 6

LLAGOSTERA

REPARACIÓ,

VENDA i EXPOSICIÓ

RÀDIO - TV - COLOR - HI-FI

MONTATGE D'ANTENES

AUTO-RÀDIO

VÍDEO

C/. Barcelona, 7 - 12

Telèfon 83.04.30

LLAGOSTERA

(Girona)

JULIO 1983

**UNA
PROMOCION
PARA CLIENTES
AGRADECIDOS**

**ALDI
TE QUIERO**

**GRAN
FESTIVAL
DE REGALOS**
Para información
en su establecimiento

ALDI
el estilo diferente y
los precios más bajos